

ČÍSLO 20, ROČNÍK 1994

13. KVĚTEN 1917 - 1981 - 1891

Třináctý květen je památný den církve, Evropy a světa. V r. 1917 to byl den prvního zjevení Matky Boží třem dětem v Cova da Iria ve Fatimě. V r. 1981 byl toho dne spáchán atentát na Jana Pavla II. v Římě. V r. 1991 přichází Jan Pavel II. do Fatimy, aby poděkoval za záchranu života a obnovil zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

"Tehdy se shromáždilo ve Fatimě mnoho biskupů a mnoho a mnoho věřících, aby děkovali spolu s papežem. My biskupové jsme na papeže čekali v kapli zjevení. Když přišel ke mně a pozdravil mě, řekl jsem mu: "Svatý Otče, blahopřeji Vám k Vaším desátým narozeninám!" Papež se na mě podíval a šel dál, ale rychle se vrátil a řekl mi: "Máte pravdu. Nejprve mi byl život dán a před 10 lety mi byl darován." Já myslím, že musíme Sv. Otce poopravit: "Před deseti lety byl jeho život, život papeže darován nám!"

Vzpomínáme, že v r. 1981 vstoupila tzv. změna v Evropě do rozhodující fáze. A právě v tomto časovém úseku měl být papež ze světa "odstřelen". Kdo trochu sleduje pozadí dějin, ví, že papež Jan Pavel II. hraje v této tzv. sametové revoluci na Východě rozhodující roli. Když světlo Boží na východě Evropy s bolševickou revolucí zapadalo, když vytlačovali Boha a jeho pozeň-nanou Matku z veřejného života do ústraní, tu západní díl Evropy - Portugalsko a v něm Fatima - otevřel Matce Boží dveře a Maria - jako v roce nula - přinesla tehdy v r. 1917 ve skrytu Krista světu.

Papež Jan Pavel II. věnoval svůj život, své kněžství, svůj biskupský úřad a Petrovu službu zcela Matce Boží. Známe jeho heslo: TOTUS TUUS! Celý Tvůj! A on byl Jejím nástrojem, že ve východní Evropě zase vyšlo světlo. Z tohoto důvodu ho 13. května 1981 na Svato-peterském náměstí ochránila. Tehdy nám byl jeho život darován." (Joachim kardinál Meisner, arcibiskup kolínský)

22. máje 1958 svěřila Lucie v dopise P. Augustinovi Fuentes, postulátoru beatifikačního procesu s dvěma fatimskými vizionáři Jacintou a Františkem:

"Matka Boží výslovně řekla, že se blížíme posledním dnům naší doby, třikrát mi to opakovala. Zdůraznila za prvé, že satan rozpoutal rozhodující bitvu, to znamená poslední, ze které jeden z obou vyjde jako vítěz nebo poražený. Buď jsme s Bohem, nebo jsme se satanem.

Jako druhou věc mi opakovala, že poslední záchranný prostředek, který světu byl dán, jsou růženec a úcta k Neposkvrněnému Srdci Mariinu. Jako třetí věc mi řekla: jestliže lidé tímto prostředkem pohrdnou, na-bídne nám s bázní a starostí posled-ní možnost záchrany: Svatá Panna sebe samu, svá početná zjevení, své slzy, svá poselství vizionářům ve všech částech světa. A ještě jednou mi řekla: když to nebudeme chtít slyšet a budeme pokračovat v urá-žení Boha, že už nám nebude od-puštěno.

Spěchá to, důstojný otče, aby-chom vzali na vědomí tuto strašnou realitu!"

- Sestra LUCIE, jediná dosud žijící vizionářka z Fatimy, zvěstuje světu prosbu Matky Boží z r. 1917, abychom se zasvětili jejímu Neposkvrněnému Srdci.

Na této fotografii z r. 1991 se pohnutě dívá na zástupy poutníků a na onoho bíle oděného muže - Jana Pavla II., který před bílou Hostií tímto zasvěcením přibližuje nebe zemi.

RODINA JE ZÁKLADNÍM DĚDICTVÍM LIDSTVA

Osobní dopis Jana Pavla II. všem hlavám států a generálnímu tajemníkovi OSN

Pane presidente,

společenství národů světa zahájilo nedávno Mezinárodní rok rodiny, který velmi příhodně vyhlásila OSN.

Mezinárodní konference o populaci a rozvoji, svolaná rovněž přes OSN do Káhiry v září t. r. bude další významnou událostí tohoto roku. Odpovědní představitelé národů budou mít příležitost navázat na předcházející konference 1974 v Bukurešti a 1984 v Mexico City. Ale veřejné mínění očekává od setkání v Káhiře především orientaci pro budoucnost, neboť si uvědomuje naléhavé problémy, která jsou před ním, jako je blaho a rozvoj jednotlivých národů, demografický vývoj ve světě, stárnutí populace v některých průmyslových zemích, boj proti nemoce a násilné stěhování celých národů.

Svatá stolice věrna svému poslání a způsobem sobě vlastním se spontánně připojuje ke všem těmto snahám, které mají sloužit velké lidské rodině. Také pro katolickou církev začal 26. prosince m. r. "Rok rodiny", který znamená pro všechny věřící výzvu k zamyšlení nad duchovní a morální hodnotou rodiny, která je základem života jednotlivce i společnosti.

Chtěl jsem se sám obrátit osobně na všechny rodiny zvláštním dopisem. Ten připomíná každému, že každá lidská bytost "je povolána, aby žila v pravdě a v lásce" (o. 16) a že domácí krb zůstane vždy onou školou života, kde napětí mezi autonomií a společností, mezi jednotou a růzností se prožívají v originální a jedinečné úrovni. Jedno i druhé je podle mého názoru pramenem lidství, z něhož tryskají nejlepší tvůrčí energie, z nichž je utkána společenská osnova, kterou by měl každý stát pečlivě střežit. Aniž by narušovaly autonomii rodiny, kterou nemohou ani vytvořit ani nahradit, mají veřejné autority povinnost hledat způsoby, jak podporovat harmonický rozvoj rodiny, a to nikoliv pouze z hlediska její sociální vitality, ale také z hlediska jejího morálního a duševního zdraví.

A právě v tom je důvod, proč nastávající konference v Káhiře upoutala mou pozornost. Stala se totiž pro mne **bolestným překvapením**.

Nové návrhy, které obsahuje, ať už jde o nové projekty nebo o terminologii, dokládají velký rozpor ve srovnání s předcházejícími konferencemi v Bukurešti a v Mexico-City. Nelze nemít obavy z morálních zmatků, které mohou vést lidstvo k porážce, jejíž první obětí bude právě člověk.

Tak je např. možno konstatovat, že tematika rozvoje, která je na programu dne káhirského setkání a která zahrnuje složitou problematiku vztahů mezi populací a rozvojem a která by měla být ústředním tématem diskusí, je ponechána takřka bez povšimnutí, jak vyplývá z počtu stran, které jsou této problematice věnovány. Jediná odpověď na problematiku demografie a na výzvu, jakou představuje integrální rozvoj osobnosti a společnosti, je redukována na podporu životního stylu, který pokud by byl přijat jak o budoucí model chování, měl by krajně negativní důsledky. Odpovědní představitelé států mají povinnost uvědomit si v plném hloubce a podle svého svědomí aspekt této skutečnosti.

Kromě toho pojetí sexuality podle znění uvedeného materiálu je záležitostí natolik individualistickou, že manželství se jeví jako překonaný pojem. Jenže rodina jako přirozený a všeobecný základ nemůže být předmětem žádné manipulace.

Kdo dal takové pověření jednotlivcům nebo institucím? **Rodina je součástí dědictví celého lidstva!** Všeobecná deklarace lidských práv mimo jiné zcela jednoznačně potvrzuje, že **rodina je přirozenou a základní složkou společnosti** (čl. 16,3). Mezinárodní rok rodiny by měl tedy představovat mimořádnou příležitost, aby rodina získala od společnosti a od státu ochranu, k jaké je zavazuje Všeobecná deklarace lidských práv. Pokud to neuděláme, dopouštíme se zrady na nejvyšších ideálech OSN.

Ještě závažnější se jeví četné návrhy na všeobecné a celosvětové uznání práva na potrat bez jakéhokoliv omezení: to vychází z oblastí, které tuto skutečnost bohužel již uzákonily.

Ve skutečnosti četba tohoto dokumentu, i když je pravda zatím jen projektem, zanechává hořký dojem vnucování typického životního stylu, který je vlastní některým rozvinutým, bohatým a zcela sekularizovaným společnostem. Přijmou krajiny, které jsou citlivější na hodnoty přirozenosti, morálky a náboženství, bez odporu tuto vizi člověka a společnosti?

Když se podíváme vstříc roku 2000, jak bychom mohli nemyslet na mládež? Co se jí nabízí? Společnost "věcí", nikoliv "osob". Právo dělat svobodně cokoliv již od nejútlejšího věku bez jakýchkoliv zábran, ale s co největší možnou "bezpečností". Samozřejmý dar kontrolovat pudy a smysl pro odpovědnost jsou pojmy, které prý patří do jiné epochy. Snad bychom mohli očekávat, že na těchto stránkách najdeme trochu zájmu o svědomí a **respekto-vání kulturních a etických hodnot**, které podněcují k jiným způsobům existence. Musíme se obávat, že zítra tito mladí lidé, až dospějí, budou volat k odpovědnosti ty, kteří zbavili jejich život smyslu, když opomněli odkázat jim povinnosti, která jsou vlastní bytostí obdařeným srdcem a inteligencí.

Když se obracím na Vaši Excelenci, nemám v úmyslu podělit se s Vámi jen o znepokojení, které ve mně vyvolal tento dokument. Chtěl jsem především obrátit Vaši pozornost k vážným výzvám, které musí respektovat účastníci káhirské konference. Tak důležité otázky, jako předávání života, rodina, materiální a morální rozvoj společnosti si za jistě zaslouží hlubší pozornost.

A to je důvod, proč apeluji na Vás, pane prezidente, který máte na srdci dobro svých občanů a celého lidstva. Je velice důležité neoslabo-vat člověka a smysl, který mu dává posvátnost jeho života, jeho schop-nost milovat a obětovat se. Je to průsečík citlivých problémů, které naši společnost buď budují, nebo bojí.

Prosím Boha, aby Vám dopřál rozhled i odvahu, protože Vám je dáno, abyste spolu s mnoha lidmi dobré vůle Vaší země budoval nové cesty, po nichž by mohli kráčet ruku v ruce, aby budovali společně nový svět, a aby to byl svět, který tvoří jednu rodinu, rodinu národů.

Vatikán,
19. března 1994
Jan Pavel II.

MYŠLENKA NA NEDĚLI

Láska znamená v duchovním smyslu vůli učinit druhou bytost šťastnou, přát a činit jí trvale ze všech sil dobře. Jsou-li pohnutky této vůle přirozené, např. náklon-nost rodičů k dětem, obdiv a sym-patie mezi snoubenci či přáteli apod., jde o přirozenou lásku: Při nadpřirozených pohnutkách, např. z víry, jde o lásku nadpřirozenou. Apoštol mluví v tomto listu o nadpři-rozené lásce, která bere pohnutky a sílu ke své existenci z Boha. Protože mnou prochází proud Boží lásky ke mně, nesu dál ze svobodného roz-hodnutí tuto lásku k dalším lidem, ačkoliv mne k tomu nevedou žádné přirozené pohnutky, např. přátel-ství, vděčnost, příbuzenské vztahy apod., ba měl bych naopak někdy dost přirozených důvodů ke hněvu či pomstě.

Už druhé největší Boží přikázání "Miluj svého bližního jako sebe sama" je požadavkem nadpřirozené lásky. Každé slovo tohoto přikázání je nám přirozeně proti srsti: "Miluj" - my si přece sami volíme předmět své lásky a nedáme se k tomu ni-kým nutit..."Bližního" - totiž každého člověka, i nepřijemnou tchyni, i strýce, který tě připravil o kus dědictví, i toho, co tě přivedl do vě-zení! "Jako sebe samého" - jakou jemnou, pozornou láskou milujeme sebe sama! To neříkáme "nemáme čas", "už je po úředních hodinách"...

Láska k nepřítelům!! Je to jistě nadlidský požadavek a splnit jej je možné jenom s pomocí Boží síly.

Důvody této lásky jsou nadpři-ro-zené: Především Boží láska ke mně! Bůh mne miloval a miluje, ačkoliv jsem hříšný. Kristus za mne zemřel! "My jsme poznali lásku, jakou má Bůh k nám..." Proto jsem povinen nést dál tuto Boží a Kristovu lásku ke mně - i k nepříteli.

Křesťan se tedy má snažit vidět všechno z Boží perspektivy - a pak se mnohé, zdánlivě důležité věci ukáží nepatrnými... Člověk pochopí, že někdy je mír důležitější než pro-sazení vlastních oprávněných názo-rů.

Ukáže se problematičnost objek-tivní viny na protivné straně, protože byla beznadějně ovlivněna výchovou, temperamentem, falešnými -ismy apod. V tom smyslu říká jednou sv. Augustin: "Kolikrát jsme mysleli, že nenávidíme nepřítel a nenáviděli jsme - bratra."

Podle Dr. J. Hrbaty

Na začátku poutní sezony možno objednat

POUTNICKÝ KANCIONÁL

(280 poutnických a mariánských písní, celopl. vazba, 69.-Kč)

Další knihy: Jan Dokulil, Verše z pozůstalosti (53 Kč)

Zdeněk Rotrekl, Chór v plavbě ryby ICHTHYS (49 Kč)

Nakladatelství SALVE REGINA, Černého ul.3, 635 00 BRNO

Z velikonočního poselství papeže Jana Pavla II.:

"V tomto dni radosti a světla, tvá-ří v tvář životu, který vstupuje do našich dějin, ať odstoupí kultura smrti, jež člověka ponižuje, jež neše-tří slabší a bezbranné bytosti a po-kouší se dokonce znehodnotit dů-stojnost rodiny, která je srdcem spo-lečnosti a církve.

Znepokojen tímto ohrožením po-sílám v těchto dnech list představi-telům všech států u příležitosti Mezinárodního roku rodiny, který byl vyhlášen Organizací spojených národů a s radostí přijat katolickou církví. V tomto listu prosím o mimo-řádnou péči, aby nedoznala újmu důstojnost lidské osoby ani posvát-ná hodnota

života ani schopnost člo-věka milovat a sama sebe vydávat. Rodina zůstane hlavním pramenem lidskosti. Každý stát jí musí zahr-novat péči jako nejdražší poklad."

Medvědí služba Východu

Mezinárodní organizace na obra-nu lidského života Human Life International /HLI/ upozorňuje, že čin-nost Mezinárodní organizace pláno-vaného rodičovství /IPPF/, která pod záminkou pomoci rozšířila svou aktivitu také na země bývalého vý-chodního bloku, je pro tyto státy "medvědí službou" (pobočka IPPF působí i v Čechách). Prezident HLI P. Dr. Paul Marx OSB poukázal na to, že IPPF pod záminkou plánování rodičovství šíří pornografii a volný sex. Otec Marx uvádí, že IPPF se zaměřuje v poslední době hlavně na Polsko a Rusko a nalézá pro své pochybné iniciativy podporu vlád-ních míst. Jako odstrašující příklad uvádí dr. Marx Ukrajinu, kde se od vyhlášení nezávislosti a umožnění působení IPPF počet potratů zdvoj-násobil. IPPF disponuje podle P. Marxe obrovskými finančními prostředky získanými od firem vyrábějících an-tikoncepční pilulky a kondomy.
Information FMG

Úraz Svatého otce

Jak jste už jistě slyšeli z rozhla-su, Svatý otec ve čtvrtek 28. dubna kolem 23 hod. uklouzl při vystupo-vání z vany v koupelně, tím ztratil rovnováhu, spadl a utrpěl zlome-ninu krčku stehenní kosti pravé no-hy. Vatikánský tiskový mluvčí Joa-quin Navarro vyloučil, že by šlo o pád v důsledku nevolnosti. Prohlá-sil také za neoprávněně zprávy o špatném zdravotním stavu papeže. Je pravda, že tíha jeho úřadu a udá-losti ve světě se promítnou někdy na jeho tváři. Jindy však se objeví v "dobré formě". Humorem od-drama-tizuje nepříjemné události. Lékařům na Gemelliho klinice, když tam byl znovu dopraven, řekl na uvítanou: "Obdivujte mou věrnost k vám." Krátce po operaci střev přijal s úsměvem "kompliment" jednoho bis-kupa: "Vypadáte lépe než předtím." Pohotově odpověděl: "Proč se vlastně také nedáte operovat, Excellence?"

Denně svěřujeme Svatého otce Panně Marii do zvláštní ochrany!

DÍVEJ SE VÝŠ!

Stalo se vám někdy, že jste se najednou při nějaké volnější chvílce podívali výš než při každodenním běhu za svými povinnostmi a sta-rostmi? Možná jste v té chvíli zůstali stát v úžasu nad architekturou do-mu nebo krásou krajiny - nad sku-tečnostmi, které jsou zde, ale které běžně přehlídíte.

Kdy jste se naposledy zadívali na hvězdnou oblohu? Zkuste si ve fan-tazii vybavit tu podívanou, při které se člověku tají dech!

Nechtěli byste se do vesmíru na chvíli vydat? Kdybychom měli kos-mickou loď, která by letěla rychlostí 300 000 km za sekundu, tedy jako světlo, tak za 1,3 sekundy jsme na Měsíci. Po osmi minutách - urazivše asi 150 miliónů kilometrů - nechá-me za sebou Slunce a po sedmi hodinách šílené rychlosti setkáme se s nejbzdálenější planetou - Plutem.

Naše sluneční soustava, kterou jsme právě opustili, patří do obrov-ského seskupení hvězd, které nazý-váme Mléčná dráha neboli galaxie. Za jasných večerů ji vidíme na oblo-ze jako dlouhý pás, na němž lze spatřit hvězdy jen jako světelný prach. První hvězda, kterou potká-me v galaxii, je Alfa ze souhvězdí Kentaura. Dostaneme se k ní za 4 světelné roky.

Světelný rok je vzdálenost, kte-rou proletí světlo za jeden rok při rychlosti 300 000 km za sekundu. Za minutu, proletí světlo 18 miliónů km, za den je to 25 miliard 840 miliónů kilometrů. Vynásobte si toto číslo počtem dní v roce a dostanete závratnou vzdálenost 9 460 800 000 000 km - jeden světelný rok.

Letíce napříč Mléčnou dráhou, setkáme se tam s hvězdou jen kaž-dých pět světelných roků. A jak bychom je mohli všechny navštívit, když je jich tam více než 100 mili-ard? Točí se nám z toho hlava, ale vydržme ještě chvílku!

Za Mléčnou dráhou je nová galaxie, ale je třeba tam letět dva milióny světelných roků "nekoneč-ným" prázdnem. A bylo by třeba dalších 300 miliónů světelných ro-ků, abychom dosáhli galaxii Herku-la.

Ještě okamžik! Galaxie Herkules se skládá z více než desetitisíc gala-xií, z nichž každá má 3 miliardy hvězd.

A ve vesmíru je ještě dalších 10 miliard galaxií. Člověk tu stojí ohro-men a jako bez sebe. A vesmír se rozšiřuje stále dál a tvoří se nové a nové galaxie.

Jestli se vám podařilo vžít se do těchto představ, sedíte teď v němém úžasu. Skutečně, úžas je první pocit, který člověka pronikne, když se setká s Bohem. A přitom vesmír je jen "Boží stopou", "lemem jeho pláště". Z úžasu je pak už jen krůček ke chvále a vděčnosti.

Často se v životě díváme jen pod nohy, abychom snad o něco neza-kopli nebo nešlápli do kaluže. Při-tom nám uniká tolik skutečné krásy a skutečného dobra, které existují navzdory kalužím a překážkám na cestě. Dívejme se tedy výš, abychom viděli celou skutečnost svého života a dokázali se radovat, děkovat Bohu a chválit ho.

podle Dějin spásy upravil bo

POSVĚCOVÁNÍ VŠEDNOSTI (3)

Velikonoční mystérium je mysté-riem odpuštění. Náš Velekněz "byl jen jednou obětován, aby na sebe vzal hříchy mnohých" (Žid 9,28). Byli jsme s Bohem usmířeni smrtí jeho Syna v době, kdy jsme s ním ještě byli znepráteleni (Řím 5,10). I ty hříchy, kterých se teprve dopustíme, byly odčiněny jeho vy-kupitelskou smrtí. Nevycherpatelný proud Krve a Vody, který tryská z Ježíšova probodeného Srdce, smě-řuje až do skonání věků ke všem srdcím, která budou potřebovat od-puštění. To odpuštění už bylo zajiš-těno jednou provždy. Je to klíč k ta-jemství jeho nekonečného milosr-denství: odpustil, a nyní hledá tou-žebně, komu by předal své od-puštění, aby Krev a Voda netekly nadarmo. To je nesmírný zdroj naší důvěry: záleží již jen a jen na nás, abychom jeho jednou provždy nabí-zený dar odpuštění byli ochotni přijmout. Z jeho strany bylo již dávno učiněno všechno potřebné. Z tohoto triumfu Boží lásky se radu-je celé nebe: ani devadesát devět spravedlivých nemůže připravit větší radost, než ten jeden, kdo přijal ovoce milosrdenství (srov. Lk 15,7). Pokud však jsme zatvrzelí, trýzníme jej, protože nám nemůže dát svůj tak draze vykoupený dar: dar nekompromisního odpuštění.

Bůh, jemuž působí takové potě-šení odpouštět, nabízí i nám podíl na této radosti: "Odpouštějte!" (Mk 11,25). Není lepšího způsobu, jak dát najevo svou touhu po odpuštění, než když i my od-pouštíme. Ježíš chce, abychom to našemu společnému Otci denně nejen říkali (Mt 6,12), ale i ukazo-vali. Je to pro nás jediná cesta, jak dojít odpuštění.

V Ježíšově velikém daru milosr-dné lásky je ještě další nabídka: I my můžeme odpouštět Jeho způsobem: nekompromisně. "Kristus vám zane-chal příklad, abyste šli v jeho šlépějích" (2 Petr 2,21). Ten, kdo odpouští bezpodmínečně, může **od-pustit předem**.

Jestli nám zatím schází potřebná velkodušnost, zkusme to aspoň v malém. Zkusme to alespoň jeden den, třeba v pátek, který je dnem Jeho velkého milosrdenství. Zkus-me to zatím vůči jednomu člověku. Třeba vůči tomu, který, ačkoliv jsme spolu spojeni nejtěsnějším poutem a tvoříme s ním *jedno tělo*, snad právě proto, že jsme si tak blízko, nás dokáže zraňovat na tolik způ-sobů. Když jsme byli právě zraněni, těžko odpouštíme. Ale můžeme to učinit dříve, než se to stane. Může-me všechno v klidu uvážit a rozhod-nout se.

Předložme našemu Pánu na za-čátku nového dne všechny své stížnosti na krivdy, zklamání a bo-lesti, které jsme museli přijmout a které nás dnes asi zase čekají. Po-hovořme s ním o všech těch našich normách a měřítcích, jimiž jsme zvyklí podmiňovat naše odpuštění. Popíšme mu svou situaci. Zeptejme se ho upřímně, z očí do očí, co by dělal na našem místě. Jeho pohled nám s úsměvem odpoví: Co jiného, než to, co je psáno: "...třtinu nalome-nou nedolomí, doutnající knot ne-uhasí" (Mt 12,20). "...když mu spíla-li, on jim to spílání neoplácel, když trpěl, nevyhrožoval..." (1 Petr 2,21n) "ačkoliv byl Syn Boží, naučil se svým utrpením poslušnosti" (Žid 5,8).

On byl nevinný, my nevinní nejsme. On nezavdal příčinu ke zlému, my to činíme tolikrát, ale On nám to nevyčítá, neponižuje nás, netrestá, už dávno nám odpustil, abychom i my mohli zakoušet radost z odpuštění. On byl opuštěn všemi. My nezůstaneme sami. On bude s námi, bude v nás. Odmítne-me jeho prosbu, abychom i my od-pustili?

Ježíš mi svým příkladem a vy-bídnutím nabízí nesmírný dar: vy-řešit v síle jeho lásky již teď pro celý příští den jeden z podstatných pro-blémů: Jestliže jsem z upřímného srdce prohlásil: "Pro lásku Ježíše ukřižovaného, ať se dnes stane co-koliv, já odpouštím!", v mé duši se rozjasní. Můj Ježíš mi ukázal cestu, jak předejít zklamání, rozhořčení, zatrpklosti.

Mé nekompromisní soudy, jedo-vaté poznámky, rozhořčené výbuchy i uražené mlčení, to všechno ztratilo svůj význam. To byly přece jen růz-né formy a obměny mé odvety. Ale nyní už nemám důvod, abych svého partnera tímto svým lidským způso-bem trestal. Účty byly vyrovnány už ráno: nemám co řešit, pro lásku Ježíše ukřižovaného jsem odpustil. Ale moje slabá přirozenost si už pří-liš zvykla na bezprostřední odvetu. Ten starý vzorec chování se bude hlásit o své právo. Až se nám bude zdát, že už je to příliš, alespoň chvi-ličku posečkejme, tak malou chvi-ličku, jaké je třeba pro pět krát-kých slov: "Ježíši, Maria, miluji vás, zachraňte duše!"

Oni nám připomenou, že to je teď právě ta příležitost předat dar, který jsme s Ježíšem jako naše spo-lečné tajemství a překvapení přípra-vili už ráno: už jsme všemu pře-dešli, je odpuštěno! Zabolelo to, ale naše odpuštění proměňuje naši bo-lest v dar lásky. Je to tak v pořád-ku, není to přetvářka, když se opět chováme, jako by se nic nestalo. Ta radost z odpuštění, která vrací klid, stojí přece za to.

Držme se Ježíše. Bude-li to tře-ba, pozvedne nás k sobě do výše svého kříže. Z této perspektivy to vlastně všechno vypadá poněkud jinak. Teprve takto vyzdvižení vidí-me, že ta míra našeho dřívějšího, dosavadního zklamání, rozhořčení závisela také tak trochu na nás. Zraňovala nás také naše vlastní ne-přiměřená očekávání,

zraňovala nás naše netrpělivost, zahleděnost do sebe, a tak jsme nedostatečně vní-mali toho druhého. Možná že udě-láme zkušenost, že náš klid, který nám poskytuje naše ranní nekom-promisní odpuštění, ovlivňuje i na-šeho partnera. Už nás tak nezra-ňuje jako dříve. Jaký je vlastně můj podíl na jeho pro mne tak těžce přijatelném chování? Nejsem to nakonec já sám, kdo potřebuje od-puštění? Kdo má ve skutečnosti v oku třísku a kdo trám?

Večer poděkujeme Pánu, že nás zapojil do svého velikonočního mys-téria: do mystéria odpuštění. Zítřka to zkusíme znovu. Snad brzy přijde chvíle, že si o tom nebudu s Je-žíšem vyprávět jen já, ale i můj partner. Nastane to tím dříve, čím upřímnější a trvalejší bude mé nekompromisní *odpuštění předem*, ve kterém se rozplynou beze zbytku a beze stopy všechny výčitky, vše-chny výčty a vzpomínky na utrpené křivdy, všechna hořkost, všechna "ale", až ve mně mé odpuštění probudí hlubokou touhu, aby i mně bylo o dpuštěno, a *slunce přestane zapadat nad naším hněvem* (Ef 4,27).

Ale také se může stát, že to bude trvat léta. Pro uzdravení zraněné duše bude třeba mnoho obětí. Kdo jiný je má přinášet než já. I to patří k přísaze věrnosti, kterou jsme složili. Jsme *jedním tělem*. Jsme navzájem odpovědni za svou spásu. Cesta ke spáse vede přes odpuš-tění. Mohli bychom se objevit před Otcem, aniž bychom si odpustili? Chceme-li dosáhnout milosti, od-puštění se nemůžeme vyhnout. Proč je odkládat? Je to Ježíšův návod, jak žít v *pokoji se všemi lidmi* (Řím 12, 18).

Václav Uherský

KLINIKA STOPES JE ZAVŘENA

Konečně byla (30. ledna 1994) zavřena klinika Marie Stopesové v Criclewoodu v severním Londýně, která byla deset let první linií války mezi interrupčníky a aktivisty pro život.

Tato klinika je jednou z řetězu šesti klinik Marie Stopesové, kde doktoři provedli od roku 1983 22.000 interrupcí.

Odpůrci interrupcí si vzali tuto kliniku (tzv. Bílý dům) na mušku hned po otevření a shromažďovali se tam každý víkend.

Tato klinika byla největším ne-státním zařízením tohoto druhu ve Velké Británii. Helen Axbyová, ředitelka kliniky, řekla: "Není už to pro nás to pravé místo. Máme za cíl delší hospitalizace a máme silný zá-jem na práci v zámoří. Ve Velké Británii chceme, aby před inter-rupcemi ženy na klinikách pobývaly déle než na jednu noc." Den před uzavřením mladík doprovázející svou přítelkyni k interrupci vystřelil na řeholnici, která držela protestní hlídku. Naštěstí nebyla zasažena. Tato řeholnice řekla: "Díky Bohu, že se to zavírá. Dokazuje to, že mod-litba má velkou moc. Nazývají děti "zárodky", aby přikrášlili svou zlou činnost, ale nemohou pokračovat v odnímání životů bezbranných ne-vinných dětí."

Anna, katolička z Polska, které je přes 50 let, řekla: "Velmi bolestně prožívám tyto věci. Chtěla jsem děti a nemohla jsem mít žádné. Přiro-zeně jsem rozčilená, když ostatní ženy zabíjejí vlastní děti."

Marie Stopesová otevřela první středisko pro plánování rodičovství v Londýně v roce 1923. Po její smrti v roce 1958 skupina jejích přátel po-kračovala v činnosti. Když organizaci hrozil bankrot, klinika byla koupena obchodníkem Timem Blackem.

V roce 1992 bylo v Anglii a Wale-su provedeno 170.663 interrupcí - t.j. takřka o 14.000 méně než před pěti lety, kdy byl jejich vrchol.

Lynne Wallis

Přeložil P. Karel Dachovský

PANNA NEJMUDŘEJŠÍ

Moudrost Panny Marie září ve všech životních situacích, o kterých se dovídáme v Písmě svatém. Zá-kladem její moudrosti je pohled upřený na Boha. Maria dovede roze-znat realitu života od klamného zdá-ní. Vidíme to už v jejím rozhodnutí pro panenství, ačkoli její současníci o něm vůbec nevěděli. Ona moudře poznává jeho hodnotu v očích Božích, i když o tom Písmo svaté vůbec nemluví. Tak i my se můžeme jen dohadovat, co asi vedlo Pannu Marii k tomuto rozhodnutí.

Když anděl Marii zvěstuje, že má být matkou Syna Božího, moudře uvažuje, jak je možné spojit panen-ství a mateřství. Táže se: "Jak se to stane, když muže nepoznávám?" Andělova odpověď nevysvětluje, jak se to stane. Je výzvou k Panně nejmoudřejší, ať jen složí všechnu svou starost na Boha - Duch svatý ji zastíní a učiní to, co je u člověka nemožné. V této chvíli vypnula Pan-na Maria lidské uvažování, spolehla se na Boha a dala se Mu zcela k dis-pozici. "Jsem služebnice Páně. On mě může použít kdy chce, kde chce a k čemu chce." V té chvíli počala Krista ve svém srdci vírou. Ve své moudrosti ponechala volnou ruku Bohu a On - s jejím souhlasem - učinil dílo větší, než je celé dílo stvoření. On - Bůh - vzal na sebe lidské tělo, stal se člověkem.

Tak Maria přijala do sebe vtělenou Moudrost, sjednotila se s ní. V celém dalším pozemském životě můžeme pozorovat tuto Mariinu moudrost. Ať už jde o moudré podřízení se svatému Josefovi při útěku do Egypta, ať jde o moudrou výchovu Spasitele, jak se nám poněkud ukazuje v nalezení dvanáctiletého Ježíše v Chrámě, ať jde o moudré spolehnutí se na synovskou lásku při svatbě v Káni Galilejské. Chybí tu jakákoliv senti-mentalita. Zato je zde jistota, že Syn matce nic neodřekne. Mariina moudrost je nejen v této jistotě, ale i v tom, jak připraví služebníky, aby se mohli stát nástroji Kristovy do-brody a všemohoucnosti. Ona ví dobře, že Bůh nechce pracovat bez spolupráce člověka. Ona sama není vševědoucí, neví, jak bude chtít Kristus služebníků použít, ví však, že je třeba Ho poslechnout, ať vyžaduje cokoli: "Co vám řekne, učiňte!"

Vrcholem nadpřirozené moudros-ti přesvaté Panny je její postoj pod křížem. Je nutno vyplnit celou Boží vůli. Proto stojí pod křížem a s ve-likou moudrostí čeká na dokonání díla vykoupění. Ví, že Bůh nechce člověka vykoupit bez jeho spolu-práce. Proto svým postojem spolu-pracuje s Kristem v zastoupení ce-lého lidstva.

Maria zná dobře zákon Božího milosrdenství. Proto si ani v nebi nedopřává klidu. Proto v posledních staletích, kdy ochabla láska mno-hých, znovu a znovu přichází mezi nás v různých zjeveních, která cír-kev uznává, aby nás moudře upo-zornila, že ona - podle Božího usta-novení - nám může a chce zpro-středkovat spásu.

Učme se tedy od své Matky ne-beské moudrosti, jděme k ní pro ovoce spásy pro sebe, pro své drahé i pro ty, pro které Bůh určil, aby Boha poznali skrze nás. -kol-

KULTURA A CÍRKEV

Kultura se vyznačuje otevřeným hledáním pravdy. Tak Jan Pavel II. připomíná tento příznačný rys lid-ského života, který tvoří základ rozvoje kultury. Když si příslušníci mladého pokolení osvojují kulturní dědictví otců, tedy obvykle přijímají tyto hodnoty ne jako jejich trpělivi shromažďovatelé, ale spíše činným způsobem. Mladí lidé podrobují různě kulturní obsahy a významy pře-zkoumání, aby poznali, zda se hodí pro jejich mladý život. Mají však přitom také možnost ověřit si zvláště hodnotné složky kultury. "Mladé po-kolení vždy přehodnocuje dědictví předávaných a přejímaných hodnot. Přehodnocovat neznamená nutně ni-čit nebo předem odmítat. Znamená to především tyto hodnoty ověřovat ve vlastním životě a tímto vlastním ověřením si je životněji, opravdověji a osobněji osvojit." (Centesimus annus, 50)

Někteří lidé nedůvěřují mládeži v tomto jejím kritickém přehodno-cování kulturního odkazu národa. Spíše se přiklánějí k názoru, že by mladí lidé měli spíše trpně přebírat minulé hodnoty, dokud nedosáhnou vzdělání. Tato nedůvěra vůči mládeži a jejím přirozeným náklonnostem není tak docela správná. Vždyť sa-motná výchova by měla být činným výběrem světa jednotlivcem, při kte-rém by měl vychovatel jen ukazovat zaměření, odkud vybírat. Výchova, která nevede člověka k sebevýchově, je jednostranná a spíše škodlivá. Kdyby člověk nebyl vystavován jednostrannému vlivu, zdárně by se samostatně rozvíjel. To platí i o ná-boženství. Nadpřirozené schopnosti a dary nejsou totiž u dítěte oslabo-vány ve své účinnosti hříchem, takže člověk je od dětství velmi vní-mavý k nadpřirozeným hodnotám (Mt 19,14). Člověk začíná svůj život bez předsudků.

Je možno se při růstu mladého člověka spoléhat na jeho přirozené náklonnosti? Cožpak může on sám dojít k rozlišení hodnoty od zbytečné přítěže a k opravdovému zájmu prá-vě o hodnoty? Může toho dosáhnout, pokud žije v rodinném prostředí, které je hodnotově sounosné a názo-rově sjednocené. Tam si člověk do-káže sám správně sestavit žebříček hodnot a prožívat je, což tvoří základ jeho životního a světového názoru. Rodina je prostředím, odkud si člo-věk nejdříve vybírá hodnoty. Pokud rodiče neukrývají před dítětem ná-boženské hodnoty pod falešnou zá-minkou, že tento jeho rozvoj chtějí přenechat pozdějšímu, vlastně ná-hodnějšímu působení různých spo-lečenských zařízení a jeho rozhod-nutí až v dospělosti, je v tom už jednostranné působení jejich před-sudku. Omyl této výchovy k sebe-uplatnění jedince je patrný zejména, když je okolní společnost a kultura zatížena povrchním hmotářstvím.

V lidské duši je přirozeně zakoře-něno nadání rozeznávat hodnotu od zbytečnosti. Přirozenou oporou rús-tu této lidské schopnosti je radost z prožívané a tak dosažené hodnoty a potěšení z usilování o vyhledávání a zakoušení hodnoty. Radost zdoko-naluje činnost člověka (sv. Tomáš, Summa theol., I,II,33,4).

Ovšem ne každá radost je oprav-dová. Přirozená radost je tam, kde je láska. Radost je tím hlubší a plnější, čím vřelejší je láska. Vrcholná ra-dost je pak v lásce k Bohu, který sám je Láska.

Není třeba se tedy obávat, že by samo prověřování kulturního dědic-tví národa novým pokolením muselo být nebezpečné. To platí nejen v ná-rodním životě, ale týká se to celé Evropy a všech národů světa. Svatý otec v této souvislosti připomíná, že "se do kultury národů zapojuje i evangelizace, která ji podporuje na její cestě k pravdě a pomáhá jí v její snaze o tříbení a obohacování" (CA,50).

Doba komunismu nám nepřimo dokázala, jak velká pravda a jak mocná síla je skryta v našem kul-turním dědictví, k němuž náš národ dospěl přijetím křesťanské víry. Ukázalo se to zejména při posled-ních křečích komunistické zvěle. Kdyby se bývalo nakonec všechno zvrhlo do bratrovražedné války a ni-čení kulturních hodnot, byl by to smutný pohled na národ. A ještě smutnější je pohled na celou Evropu, která uprostřed blahobyti a spotřební společnosti trpí hladem po dědictví našich otců, po nebeském chlebu. Národ se přiklonil ke kul-tuře lásky, odpuštění a vnitřní pro-měny. Tak můžeme říci, že přechod od komunistického živoření k životu ve svobodě ověřil životnost těchto hodnot lásky, protože bez nich by u nás nastal zmatek, nenávist a násilí.

Není pochyb o tom, že přetrvávají mnohé problémy. To je způsobeno tím, že mnozí sice chtějí požívat výhod křesťanské kultury, ale odmítají uznat své chyby, napravit je a sloužit těmto hodnotám, místo aby jim panovali.

Místo změny smýšlení v pravdě jsme u četných lidí svědky změny smýšlení ve lži. Dokonce i u těch nemnohých, které jsme za komunistické zvláště s uznáním sledovali, jak neohroženě vystupují na obranu nespravedlivě stíhaných či proti ničení životního prostředí, nejednou shledáváme ústup od prožívání hodnot pravdy a lásky. Tak se mnozí z těch, kteří by měli dál pokračovat v obětavé službě, uzavírají do moderních hradů a zámků, aby odtud panovali. Jan Pavel II. říká, že "pokud se kultura uzavírá sama v sobě a snaží se zvětšovat zastaralé životní formy, odmítá-li jakýkoliv rozhovor a spor o pravdě o člověku, je neplodná a upadá" (CA,50).

Nové šíření radostné novozákonní zvěsti, proudící Evropou, nás podněcuje, abychom se znovu a ještě s větší vážností a zodpovědností zamýšleli nad pravdami, které k nám přinesla křesťanská kultura. Kdyby někdo chtěl ulpívat pouze na zastaralých způsobech, které už někdy prokázaly svou nezpůsobilost odpovídat na naléhavé požadavky doby a neschopnost čelit ateismu, tak by vlastně to úsilí o hledání pravdy zaváděl do slepé uličky. Kdo odmítá rozhovor a zarputile trvá na předsudcích, směřuje do kulturního zmatku a prázdnoty. Zase by se to projevilo nezdarem v jeho životě i v jeho hospodářském růstu. Kde totiž chybí vírou osvětlený světový názor, tam chybí správný žebříček hodnot, tam člověk nedovede správně využívat svobodu. Člověk se stává sobcem a ve jménu nové svobody, volného trhu a demokracie se stává novým vykořisťovatelem.

Šťastný národ, který dovede vnitřní změnou v pravdě přetvářet své okolí. Je třeba si připomínat takové skutečnosti, jako to, že díky působení svatých Cyrila a Metoděje zmizelo z našich krajin otroctví, třebaže v jiných zemích přetrvávalo až do nové doby. Jedině světlo radostné novozákonní zvěsti vítězí nad takovými zlořády. A tak by mělo ze všech stran znít:

*Na Velehradě bratři ze Soluně,
Cyril a Metod, kázali nám spásu,
ochranu skytli v církve svatém lůně,
učili národ znáti ctnosti krásu.
Od doby té nám světlo víry plane,
dědictví otců zachovej nám, Pane.
P. Tomáš Bahounek OP*

DUCHOVNÍ SV. PŘIJÍMÁNÍ

Jaroslav Olšava

Touhou každého křesťana by mělo být, kdykoliv je to možné, navštívit i mimo dobu bohoslužeb chrám a poklonit se svátostnému Spasiteli. Ale i ti, kteří nemohou vycházet ven, protože jsou upoutáni na lůžko, ať už doma, v nemocnici nebo v domově důchodců, nebo ti, kteří nemohou z nejrůznějších příčin vycházet z domu, mají možnost alespoň v duchu se přenést před svatostánek a mohou se poklonit Ježíši skrytému ve svaté Hostii. Mohou tak činit stokrát a tisíckrát přes den a mnohokrát v noci, když se probudí nebo prožívají bezesnou noc. Zatímco město nebo vesnice spí, oni jsou v duchu na stupních oltáře a tam se klanějí, děkují, usmiňují a prosí. Znal jsem jednu o holích chodící starší paní, která měla okno světničky obrácené k presbytáři blízkého kostela. Jaká to výhoda! Pán byl její nejbližší soused. Dal jsem jí knížečku od sv. Alfonse - Návštěvy nejsvětější Svátosti - a ona mohla adorovat na dálku, zatímco vesnice pracovala nebo v noci odpočívala.

Rodiče nás učili pozdravit každého, koho potkáme, i člověka neznámého. Učili nás, když potkáme kříž, že nemusíme se žehnat, ale v duchu máme říci: Pozdraven buď svatý kříž - na němž umřel Pán Ježíš - pozdravuj ho duše má - abys byla spasena. Dále nás učili, že máme při spatření věže kostela nebo když míjíme chrám v duchu říci: Pochválena a pozdravena buď nejsvětější Svátost oltářní.

Dokážeme i my dnes učit naše děti, aby nechodily okolo kostela nevěšmě? I když je zavřený, pošleme svůj pozdrav našemu nejlepšímu příteli. Nechodíme přece bez povšimnutí kolem příbytků těch, které máme upřímně rádi.

Je mnoho maminek doma u malých dětí, je mnoho nemocných nebo neschopných cesty do kostela, je mnoho těch, kteří jsou vázáni službou a nemohou jít na mši sv. Jak rádi by spěchali ke stolu Páně, potřebují sílu a posvěcení duše. Zde je snadná pomoc. Mohou jít všude, kde se právě nacházejí, k duchovnímu svátostnému přijímání. K němu nepotřebujeme zachovat eucharistický půst, ale své srdce máme vždy připravit upřímnou lítostí a vroucí modlitbou. Sv. Alfons složil následující modlitbu k duchovnímu sv. přijímání: Můj Ježíši, věřím, že jsi v nejsvětější Svátosti skutečně přítomen. Miluji tě nade všechno a lituji, že jsem tě urážel. Protože tě nemohu přijmout svátostně, přijdi aspoň duchovně do mého srdce, které po tobě velice touží. Klaním se ti, jako bys ke mně skutečně zavítal a děkuji ti. Nedo-pust', abych se od tebe odloučil. P. Faber tvrdí, že duchovní přijímání je samo sebou jedním z nejučinnějších zdrojů duchovní posily.

Účinky duchovního přijímání jistě nejsou totožné s přijímáním svátostným, ale i ono má svou cenu.

ZE SVĚTA...

Katolicko-pravoslavná

Švédské ministerstvo školství da-lo svůj souhlas k působení katolic-ko-pravoslavné základní školy. Na jejím zřízení se dohodly obě církve. Bude se nazývat škola sv. Kateřiny a zahájí svou činnost na podzim le-tošního roku v Uppsale. Poprvé v dějinách bude mít Švédsko jak ka-tolickou, tak i pravoslavnou základní školu.

Další urážlivý film

V západní Evropě probíhá vlna ostrých protestů proti filmu režiséra J. L. Godarda pod titulem "Josef a Maria", který hrubým způsobem zpochybňuje panenské zrození na-šeho Spasitele a uráží Nejsvětější Pannu i jejího snoubence sv. Josefa. Film byl promítnut již ve Francii, v Itálii, Německu a nyní je na fil-mových plátnech v Rakousku na-vzdory ostrým protestům katolické veřejnosti. V Itálii podle zprávy časo-pisu FMG Information intervenoval za jeho stažení sám Svatý otec Jan Pavel II. Bezvýsledně.

V Guatemale zákon neprošel

Po dlouhých a prudkých deba-tách zamítl nakonec kongres středo-americké republiky Guatemaly ná-vrh zákona o kontrole porodnosti, který obsahoval pasáž o povinné sterilizaci a interrupci indiánského obyvatelstva, vyznačujícího se rych-lým populačním nárůstem. Stalo se tak na základě intervencí a tlaku místních katolických biskupů.

Zpověď proti anonymitě

Arcibiskup německé arcidiecéze Fulda mons. Johannes Dyba v ne-dávném pastýřském listě vyzval k hojnější účasti věřících na svátosti smíření. Osobní zpověď je podle fuldského metropolity nejúčinnějším lékem proti anonymitě, proti pocitu osamocení a odcizení v davu. Osobní zpověď vyzvedává neopakovatelnou a výjimečnou hodnotu a svobodu jednotlivce a brání ho proti totalitě masy, kolektivu.

NANEBEVSTOUPENÍ /PUNKTA K ROZJÍMÁNÍ/

Vrací se jako vítěz - z té hory, na níž začal trpět. Významné spojení: Krvavý pot ... pod olivami "spíše červ než člověk" - nyní se zářivým obliče-jem od země se odtrhuje, spěje výš.

Rozloučil se s učedníky, jejichž tvrdá srdce si musel 40 dní vydobý-vat za těžkého šumění stromů: Po svém utrpení jim poskytl mnoho důkazů, že žije - po 40 dní se jim zjevoval... Dnes naposled je navštívil, jedl s nimi a vytýkal jim nevěru.

Když se přátelé loučí, pořádají ještě hostinu na rozloučenou. Pán vůbec napojoval nejdůležitější zjeve-ní po zmrtvýchvstání na nějakou hostinu /Emauzy, zjevení v sále, u Genezaretského jezera/. Hostina svazuje, spojuje srdce, rozmnožuje pocit spolupatříčnosti, přináší ra-dostný souhlas. A to chtěl Pán pře-devším! Tak i eucharistická hostina, agapé, zůstala pořítkem jednoty. Zde u stolu svého Pána mají se všichni cítit jako bratři, děti jeho rodiny, spolustolující Kristovi!

Pán jde po hostině se svými učedníky na Olivovou horu. Stejnou cestou šel před třiačtyřiceti dny - ale jaký rozdíl! Tehdy pod dojmem vystávajícího utrpení, zarmoucený až k smrti. Dnes jde v prozářeném těle k oslavení. Tak i pro nás bude cesta Olivové hory bolesti časem cestou k nebeské slavnosti!

Krásný obraz: Pán uprostřed, jako pastýř uprostřed svého stáda. Milý, vznešený, a přece blaho-sklonný. Učedníci byli vždy zvyklí na jeho pohled, a tak se stará dů-věrnost znovu objevila. V malém zástupu panuje radostná veselost, i když myšlenkou na blízké rozlou-čení jemně zdržovaná. Petr po pravé straně Mistrově. Je plně rehabili-tován. Papežská záře není podvrá-cena, ale slavnostně potvrzena! Po levé straně Jan, ochránce jeho svatě Matky. Jistě ani emauzští učedníci nechybí - jejich srdce v jeho blíz-kosti znovu hoří. Za nimi jde zástup žen.

Už jsou na vrcholku hory. Srdce Mistrovo se chvěje. Zná své a miluje své. Ví, jak těžké je pro ně loučení! Ukáže jim opět, že je má rád, obejmě je, pro každého má slovo potěchy a povzbuzení. Petře, utvzuj své bra-try! K sv. Janu: Hle tvá Matka! Neza-pomeň! Buď jí dobrým synem!

A všem: Děti, přišla hodina, abych šel k Otcí. Ať se vaše srdce nermoutí. Zůstaňte v mé lásce. Dů-věřujte, já jsem s vámi!

33 roků tam žil. Jak krátko, a přece jak obsažné a naplněné činy bylo to, co se rozprostíralo mezi jesličkami a nanebevstoupením. 16 hodin utrpení, 3 hodiny na kříži, dlouhé, těžké hodiny, ale přece jenom jak krátké, srovnáme-li s věčnou nádhrou.

A tak, byť tlačil do prachu zde těžký kříž, byť bychom podlehli pod břemenem pokušení, bojů - sami svou slabostí zahanbení - byť nám i hořké slzy v očích sládlý; dnes zvedáme duše z prachu, spějeme tam, kde nám šel připravit místo do-brý Mistr.

29. 5. 1930 P. Ant. Šuránek

ĎÁBEL NEEXISTUJE! NEEXISTUJE?

Moderní i postmoderní politici demagogové se naučili jeden nedo-brý trik, jak ovládat lidi. Zmanipulovali zdroje informací. O čem oni mluví a co pustí na stránky tisku či na vlny éteru, to existuje a to je důležité, o čem nemluví, to neexistuje a není. Nebo je "nezávažné".

Podobně také v křesťanských církvích se přestalo mluvit o ďáblu. Ďábel tedy neexistuje, nebo není vůbec důležitý.

V Anglii v posledních letech vždy před velkými církevními svátky ne-opomene vystoupit ten či onen duchovní nebo dokonce biskup a popírá některou biblickou pravdu. Vyniká tím anglikánský biskup durhamský Dr. David Jenkins. V jeho dřívějších vlivných pochybách bylo například Mariino panenství, hvězda Betlémská i místo narození Krista. Letos vedle opakování svých starých známých pochybností uvedl na scénu neexistenci pekla, a ateisté se baví. Anglikánští věřící, kteří Dr. Jenkinse berou nejmírněji, považují jeho extempore za snahu udělat víru "intelektuálně akceptovatelnou". Vždyť už dříve racionalisté a ateisté peklo i ďábla "vyvrátili". Kdo by o peklu či satanovi mluvil ve společnosti vážně, zesměšnil by se.

Domýšlivé lidstvo se ale dostalo do úzké uličky své domnělé chytrosti a vědění. Nám obyčejným věřícím nastal nerovný zápas s mlho-vinou zla.

Ne všimli si učení, že od doby, kdy začali dogmata církve "racionalizovat" a věci se přestaly nazývat pravými jmény (peklo není, místo o ďáblu se mluví o jakémsi amoebovitém zlu, zrození Krista je počítaná báje a církev sama je něco jako "spolek turistů"), stalo se cosi neočekávaného? Totiž že se stupňuje zločinnost, že se rozrostla meganásobně pornografie, prostituce, perverze všeho druhu, drogy, a z toho plynoucí mizerie? Že se společnost dehumanizuje a utápíme se v kul-tech ohyzdnosti? Že se cena života znevážila a vražda je předmětem denní zábavy? Že jsou matky Hero-desky a že vraždění všech všemi do-stalo globální rozměry? Špinavé oslizlé neforemné šedo-zelené zlo se rozpíná!

A ne všimli si učení, že zlo je produktem a ne prvotním hybatelem!? Paprsek ničivé radiace neexistuje sám o sobě, někde je vždy jeho zdroj. Nebezpečného záření se ne-můžeme přece zbavit bez odizolování (odmítnutí) zdroje!

Ďáblu se podařilo v poslední době to, o co se snaží všichni vojáci v poli. Zneviditelnit se. Tak jako útočník vrhá kouřový granát, aby mohl sám neviděn proniknout, kam chce, a zničit pohodlně, co chce.

Za dnů apoštolů ďábel obcházel řvoucí. V moderním věku začal cho-dit po špičkách, a v postmoderním dnešku přestal existovat! Ďábel do-kázal zmizet, zneviditelnit sám sebe, jen proto, aby mohl dosáhnout svého, a škodit. Pro člověka, který chápe, nebo alespoň cítí, víceroz-měrnou existenci (a tedy i nebe a peklo), je zřejmé, že za trendem kouřových clon a zneviditelnění musí být zdroj. O Luciferovi se říkalo, že je nejchytřejším z andělů. Můžeme, či musíme dedukovat, že především všechny triky na ovládnutí lidí jsou jeho dílo. Největší ďáblův trik pak byl v tom, že dokázal sám sebe zmi-zet. Jako nejdokonalější kouzelník. Nikdo se o něm neodvážil už mluvit. Ďábel tedy neexistuje.

Papež Jan Pavel II. v encyklice "Zář pravdy" otočil ale stůl! Začal odvážně mluvit o satanovi, jenž je "lhář a otec lži", a ponouká člověka, aby odvracel svůj zrak od živého a pravého Boha. Kvalifikovaná identifikace a klasifikace ďábla byla velice žádoucí a nesmírně důležitá. Zápas, zkouška každého z nás, má konečně a opět konkrétního a zřetelného protivníka!

Bohumil Koblíha, Londýn,
(časopis Nový život, Řím)

JSOU JAKO OVCE BEZ PASTÝŘE (Mk 6,34)

Povolání k duchovnímu stavu je dar Boží milosti. Bůh si volá ty, které si vyvolil, aby se zcela oddali Jemu ve službě svým bratřím a sestrám. "Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem si vyvolil vás" (Jan 15,16). Byly doby, kdy o povolání k duchovnímu stavu nebyla nouze. Ale i tehdy byla místa, odkud vzešlo mnoho povolání, a byla a jsou jiná, kde se nenašlo ani jedno. Jsou hřbitovy malých obcí, kde je pochováno několik rodáků - kněží, a jsou hřbitovy bez kněžských hrobů. Můžeme se domnívat, že Bůh některá místa při volbě svých služebníků vynechává? Nebo je to jako s rozsévatelem, jehož semena padají tu na skálu, tu na okraj cesty, jindy do trní a

někdy i na půdu úrodnou? Ježíšovo podobenství jistě není poučením pro rozsévače jako spíše pro půdu, která má semeno přijímat (srov. Mt 13). Víme velmi dobře, jaké podmínky musíme připravit, aby nám vzešlo to či ono semeno a přineslo očekávaný užitek. Se vzácným semenem povolání k du-chovnímu stavu by tomu nemělo být jinak. Modlitbu za nová kněžská a řeholní povolání je nutno provázet intenzivní péčí o půdu, na kterou semena povolání padají. Nelze obvi-ňovat Pána, že nikoho ke své službě nepovolává. On jistě volá, ale žijeme v podmínkách, kdy jeho tiché, byť naléhavé volání je přehlušeno, du-šeno, překryto jinou lákavější nabíd-kou. Tím ale jen narůstá **naše od-povědnost**.

Jedním z těch, kdo vychoval církvi úctyhodný počet kněží, byl sv. Jan Bosko. K tomu posláni jej povolal Bůh. Ale Bůh si rád poslu-huje lidmi. I u zrodu Boskova kněž-ského povolání stáli lidé: byla to jeho matka Markéta a kněz Don Cottino, později Don Calosso.

Pro zrod kněžských povolání potřebujeme **apoštolské kněze a kněžské matky**.

Každý dobrý hospodář se vždy staral, kdo po něm převezme pluh. Vštěpoval svému budoucímu ná-stupci stavovskou hrdost, lásku k půdě i k práci, předával mu své zkušenosti, které převzal a sám si ověřil i obohatil ve své vlastní praxi. Péče o zajištění a výchovu nástupce byla jeho samozřejmým dlouho-dobým úkolem stejně jako každenní starost o přípravu a sklizeň úrody.

V situaci, kdy kněží ustavičně ubývá a bezprostřední vyhlídka do budoucnosti nedává naději na pozitivní obrát, byli bychom velice rádi, kdyby se ten narůstající úbytek alespoň zastavil. A přece, kdyby každý příslušník duchovního stavu zanechal po sobě **jediného následovníka**, k úbytku by nemohlo docházet. Kdyby zanechal dva, du-chovních by dokonce přibývalo. Jednoho až dva následovníky - za dobu několika desítek let kněžské služby! Je to nereálný požadavek?

Připravu půdy pro první semeno by jistě měla zajistit i rodina. Jsou na to rodiny připraveny? Kdo jim může v tom pomáhat? Kde mají tyto rodiny vůbec nějaký konkrétní vzor? Dlouhou galerii světců tvoří bisku-pové, řeholníci a řeholnice, ale ro-diny, ze kterých pocházejí, se již na oltář nevešly. Nezasloužila by např. matka sv. Jana Boska Markéta Bos-ková, aby se stala patronkou kněž-ských matek? Rodiče kněží a řehol-níků potřebují náležitě ocenění ani ne tak pro sebe, jako pro ty, které mohou povzbudit svým příkladem, pro které mohou být svědectvím vlastní oběti a výsledné milosti, kte-ré se dostalo jejich dětem i jim sa-mým i Božímu lidu.

Pro přípravu kněžského dorostu nestačí semináře. Jestliže se semi-nář nenaplnuje potřebným počtem adeptů kněžského stavu, musíme hledat řešení problému právě v ob-dobí před eventuálním vstupem do kněžského učiliště. V tomto období nelze spoléhat na seminář. Tady by měl převzít odpovědnost každý sám, nikoliv jen církev jako celek.

Za situace, že společenská pres-tiž duchovního povolání je ve společ-nosti nízká, že zájem o tento stav je spíše ojedinělý, musíme vyvíjet zvý-šenou péči o podchycení a po-vzbuzení a rozvoj těch zatím často osamělých povolání, o která jejich okolí zřejmě nejvíce zájem, proto je nerozvíjí a dokonce často působí tak, že možný zájemce ani nena-chází způsob a odvalu, jak vyslovit svůj zájem o duchovní stav.

V kterém věku se takové volání může poprvé vůbec ozvat? Jistěže v každém. Byly doby, kdy existovaly instituce, pečující o ty nejmladší, které zpravidla ministrantská služba přivedla na myšlenku, že by mohli také jednou stanout u oltáře, a byla zde i péče o "pozdní kněžská po-volání". Ten, kdo zaslechl v tichu srdce Boží pozvání, měl se kam obrátit. Co dnes potřebujeme, jsou místa, kde by se **pečovalo o kněž-ská povolání** mezi dobou jejich "prvního zavolání" a mezi vstupem do semináře. Není možno záležitost povolání ponechávat náhodě.

Jedním z takových míst byl sa-lesiánský ústav ve Fryštáku u Ho-lešova, který vstoupil do povědomí mnoha křesťanů jako kolébka čes-kých salesiánů. Ti, kteří v tomto ústavě ztrávili nějaký ten rok, už ze-stárli a začíná jich ubývat. Nemělo by však být zapomenuto, co se v tomto ústavě vlastně dělo. Přichá-zeli tam chlapci, z nichž nejmladším bylo asi 11 let, kteří nastupovali do "primy" až "kvinty" ve velké většině proto, protože cítili povolání ke kněž-skému stavu. Bylo jich v těch pěti třídách více než sto. Žili v tomto ústavě vždy celičský školní rok. Mate-riální podmínky a strava byly velice skrovné. Každý den měl přísný řád a byl rozdělen mezi modlitbu, stu-dium, práci a hru. Čeho nesmělo chybět, byla dobrá nálada a atmo-sféra lásky a radostné pohody. Ti, kteří se o tuto více než stovku kluků starali, ještě před čtyřmi, pěti roky byli sami takovými kluky v ústavě jako oni. Sotva odmaturovali, žili spolu se čtyřmi o něco staršími kněžími s těmito kluky dvacet čtyři hodiny denně, s nimi se modlili, studovali, pracovali a běhali po dvo-ře, zpívali a hráli divadlo nebo na trumpety. Jestliže někde, třeba v po-sledním zapadákově dostal nějaký kluk bláznivý nápad, že "půjde za faráře", mohl si sbalit pár švestek a odjet do Fryštáku. Ani tak nezáleželo na tom, jestli rodiče na to mají. Ten, kdo je volal, se postaral. Byli třeba takoví, že pak na to "neměli hlavu", ale bylo třeba taky někoho, kdo umí vařit, šít, ševcovat...

Na začátku tohoto doslova zá-zraku milosti byl jeden prostíneký kněz, který měl být původně se-dlákem, ale Prozřetelnost prostřed-nictvím prozřetelných kněží se po-starala, aby se pustil správným směrem: sluha Boží P. Ignác Stuchlý. Za necelých **30 let vy-choval 250 svých následovníků**. Pak přišel duben 1950. Když staře-ček Stuchlý opuštěn umíral v roce 1953, zdálo se, že se jeho dílo zhroutilo.

Ale o jeho zhroutení se ne-rozhodovalo za vlády komunismu. O jeho zhroutení se rozhoduje dnes. Ten dům s věžičkou, kolébka čes-kých salesiánů, je opět volný, a nikdo neví, co s ním. Prý to, co bylo před padesáti lety,

by dnes už nešlo. Jenže to je pouze dohad. Nikdo to ještě nezkusil. Ve skutečnosti nikdo ani neví, kolik chlapců by to uvítalo jako šanci. Že by takový režim nevydrželi? Někteří z nich možná skončí v sektách, které jim ukládají mnohem tvrdší režim bez oné las-kavé radostnosti.

Kolik by jich muselo být, aby to stálo za to? Mělo by se opět začít třeba s desíti. Jsem přesvědčen, že někde jsou. Možná, že se i ozvou. Třeba i nám. Kdo se jich ujme? Jsou jako ovce bez pastýře...!

Lubomír Štula

VYTRVAT NEBO REZIGNOVAT?

Statistika zveřejněná nedávno po-dle oficiálních průzkumů agentury DEMA Českým deníkem je otřásající pro každého, kdo byl bez ohledu na náboženské přesvědčení alespoň tro-chu jinak vychován: šedesát procent mužů a čtyřicet procent žen uvádí jako samozřejmost, že praktikuje mi-momanželský sex, necelá polovina vdaných žen a dvě třetiny ženatých mužů se přiznaly, že nebyly svému manželskému partnerovi věrné, bez předmanželského pohlavního styku se žení a vdává méně než deset pro-cent párů.

Sodoma, Gomora... řekne snad leckdo ze starší generace. Jenže čas-těji se objeví opačný přístup: to je taková doba, musíme se s tím smí-řit. Jsou i katolíci, kteří tvrdí, že s tímto nic nenaděláme, že bude lépe nezdůrazňovat příliš katolickou mo-rálku ve věci šestého a devátého přikázání a hovořit raději o jiných problémech, k nimž má katolická cír-kev co povědět.

Co je to? Moudrost nebo strkání hlavy do písku? Vzorem jednání by nám měl být Sv. otec Jan Pavel II. Neustále opakuje bez ohledu na to, jestli to je či není populární, jedno a totéž: není v souladu s Božím přikázáním sex mimo manželství, není s ním ve shodě umělá antikoncepce, tím méně potom potrat.

Ostatně sv. Pavel radí Timotejovi: "Hlásej slovo vhod i nevhod..." Opač-né veřejné mínění je dnes takové a zítra jiné? Ale i kdyby nebylo, Bůh přece nevyčítal starozákonním proro-kům jejich neúspěch, zdánlivý krach slova Božího, které měli zvěstovat. Naopak by se provinili, kdyby Boží varování nehlásali nebo hlásali nedostatečně.

To je i posláním církve. Připomí-nat katolickou morálku ve věci šes-tého a devátého přikázání neúnavně a bez ohledu na to, kolik procent čes-ké, evropské i světové populace je jí nakloněno. Ostatní už není naše sta-rost. Budeme-li mlčet nebo uvedené zásady v teorii /a ještě hůře v pra-xi/ zlehčovat a rozmělnovat - čím se staneme? Ničím jiným, než zkaženou solí, o níž Spasitel říká, že se hodí jen k tomu, aby ji hospodyně vyho-dila do smetí.

Radomír Malý

AVETOUR ZA MARIÍ

- Itálie - Rosa Mystica - Montichiari, San Damiano, Schio
2. 6. - 11. 6. 94, jen 3 940,- Kč
- Medžugorje - výročí 1. zjevení Panny Marie
22. 6. - 28. 6. 94, 1 700,- Kč
- Francie - velký Mariánský okruh, Paříž, Lisieux, Dozulé, Lurdy, Paray le Monial, La Saletta
20. 7. - 30. 7. 94, 4 990,- Kč
- Francie, Španělsko, Portugalsko - velký Mariánský okruh západní Evropou, Lurdy, Garabandal, Fatima, Guadalupe, El Escorial, Montserrat, La Saletta
10. 8. - 25. 8. 94, 6 150,- Kč
- Medžugorje - svátek Povýšení sv. Kříže,
7. 9. - 13. 9. 94, 1 700,- Kč
- Sicílie, Itálie - Padova, Řím, Neapol, Plačící Madona v Syrakusách
19. 9. - 28. 9. 94, 5 750,- Kč
- Francie - Lurdy, La Saletta
11. 10. - 19. 10. 94, 4 100,- Kč
- Izrael - Bus a loď přes Rhodos, Kypr, Haifa
15. 10. - 1. 11. 94, cena 14 500,- Kč

Přihlášky: Jiří Chválek, Družstevní 995, 518 01 Dobruška
tel. a fax. 0443-21929

Z DOMOVA...

Koncert Oborohu v Brně

Křesťanská folková skupina Obo-roh, jejíž doménou je zpěv biblických žalmů, pořádá ve čtvrtek 19. května v 17 hodin svůj koncert v Brně na nádvoří církevního studentského domova Petrinum Veverí 15.

Předprodej vstupenek probíhá tamtéž, pro hromadné vstupenky nad 10 lidí lze získat slevu. Informace možno získat na tel. č. 05/41213064. Výtěžek koncertu bude použit na opravu studentského domova.

STÁT VERSUS CÍRKEV

Když v roce 1990 v Mnichově vyšla kniha Karla Kaplana Stát a církev v Československu 1948 -1953, kardinál Tomášek vyslovil ná-zor, že by bylo zapotřebí, aby dílo "vyšlo také v češtině pro obeznámení širší veřejnosti". Péči nakladatelství Doplněk a s pomocí Grantové agen-tury České republiky a Nadace Kon-rada Adenauera dostává se také do rukou českého čtenáře významné vědecké dílo mapující jeden z dů-ležitých úseků našich moderních národních dějin.

Historik Karel Kaplan, který sou-stavně zpracovává události předchá-zející a následující převratu v únoru 1948, zaměřil svůj pohled do ar-chivů KSČ. Jeho publikace obsahuje rozsáhlou studii rekapitulující vzta-hy mezi československým státem, komunistickou stranou a především katolickou církví od roku 1945 až do první zjevné krize režimu v polovině 50. let. Výchozím bodem studie je závěr války, kdy Vatikán a českoslo-venské státní orgány hledaly cestu k vzájemnému plnému uznání a kdy zejména čeští katolíci měli u veřej-nosti značný morální kredit díky účasti v odboji. Přes 500 duchov-ních bylo okupanty vězněno a pětina z nich zaplatila svůj vlastenecký po-stoj životem. Jiná situace byla na Slovensku. Tam také došlo k prv-nímu konfliktu mezi státem a bisku-py kvůli církevním školám. Sloven-ská národní rada zestátnila školství už v květnu 1945. Ministr Z. Nejedlý připravoval celostátní zákon o jed-notné škole od konce roku 1945. V roce 1947 proti navrhované zá-konné předloze veřejně protestovali čeští a moravští katolíci. Nejedlého osnova, likvidující ve svých důsled-cích církevní školství, pak byla schválena v dubnu 1948. Také se projevíly snahy aplikovat Benešovy dekrety na církevní majetek. S dů-sledky účelového tažení levice proti pozemkům některých řeholních řá-dů a církevních institucí se potý-káme dnes znovu, aniž je vidět mnoho ochoty vyrovnat se princi-piálně s problémem legality teh-dejších zásahů státní moci. Vý-znamné je, že katolická církev na-cházela v Národní frontě porozumě-ní pouze u lidové strany tehdy ovšem disponující početným volič-stvem. Už od podzimu roku 1947 se rýsovala hrozba, že mnohé nábožen-ské instituce v našich zemích budou vydány na milost a nemilost státní finanční podpoře. Což byl ovšem pouze úvod k tomu, co se odehrálo po převratu v 1948.

Komunistické vedení sledovalo skrývaný, avšak jednoznačný cíl: podrobení katolické církve, její or-ganizační odtržení od Vatikánu a vytvoření tzv. "národní církve" nejen materiálně, ale i ideově zcela odvislé od státu. Způsoby, jimiž stranické vedení tuto představu prosazovalo, Kaplan podrobně rekonstruoval. Z jeho zjištění vyplývá, že katolická církev v našich zemích se nedala rozvrátit ani hezkými slovy ani tero-rem. Utrpěla ovšem strašné ztráty a její výsledný stav po náporu komu-nistické moci charakterizuje historik slovy "zmrzačená a ochrnutá". Avšak díky jasnému postoji episkopátu a především arcibiskupa J. Berana nikdy nebylo pochyb o tom, že kato-lická církev u nás stojí na svém stanovisku, cítí se pevně spjata se Svatou stolicí a že nepočtení lidé typu Plojgara ji neovládají ani nere-prezentují. V 50. letech se KSČ ne-podařilo způsobit rozkol mezi bisku-py a kněžími, ani vytvořit akce-schopnou kolaborantskou organi-zaci, i když se o to v podobě tzv. Katolické akce a Mírového hnutí katolického duchovenstva pilně sna-žila. Přes některé rozdílné názory na otázky taktiky vůči nepřátelské moci zůstal katolický klérus ve svém postoji k marx-leninskému státu jednotný. Jak K. Kaplan uvádí, v některých okamžicích se mu po-koušelo poskytovat opatrnou oporu i vedení tzv. "obrozené" lidové stra-ny. Od ostatních křesťanských církví se podpora nedala očekávat. Ostat-ně katolíci je o součinnost ani nežádali. Některé nepočtené prote-stantské denominace byly rovnou prohlášeny za sekty a zakázány. Vedení větších nekatolických církví režim pacifikoval poměrně účinně a jejich věřící se k odporu vůči KSČ probouzeli teprve postupně, když opadaly jejich iluze o národním a so-ciálním charakteru nové moci a když se také komunistická admi-nistrativa na konci 50. let rozhodla k postupné likvidaci křesťanství ve všech podobách a odstínech. Rovněž o dramatických osudech episkopátu přináší Kaplanova kniha poměrně podrobné informace. Obraz protiná-boženského teroru, který se docho-val v archivech stranických a vlád-ních institucí, je velmi pochmurný. O cílech KSČ není pochyb. Je také zřejmé, že protináboženský a ze-jména protikatolický trend nebyl vy-volán Moskvou, i když zostřující se mezinárodní vztahy svůj vliv měly.

Tato část aktivit českého, respek-tive československého komunismu měla především silné domácí příči-ny. V některých fázích se katolící biskupové nedožadovali ničeho vět-šího, než aby s nimi československý stát zacházel aspoň tak, jak se s ka-tolíky jednalo v komunistickém Ma-darsku a Polsku. Což jim nebylo do-přáno. Šlo o bezohledné projevy určité domácí tradice. Z Kaplanova díla lze vyčíst, že ne vším, co se dělo v této zemi po únoru 1948, byli vinni pouze Rusové, jak si někdy rádi namlouváme. Ostatně i dnes jsme svědky snah vytlačit náboženské myšlení z českého veřejného života, což nutno číst jako znamení přetrvá-vajícího sklonu jisté části české in-teligence k politickému extremismu a ke zbožštění laického státu v osvícenském smyslu.

Pavel Švanda

MRAVNÍ ZÁKON STÁLE PLATÍ

Londýn. - Katolíci by měli přestat s malichernou kritikou a podrýváním učitelského úřadu církve a konečně by měli mluvit jedním hlasem.

To je výsledek londýnské konference o novém katechismu a nejnovější papežově encyklice "Veri-tatis splendor". "Žijeme v době permanentní kritiky a neustálého podkopávání všech dokumentů Svatého stolce," řekl duchovní M. Wrenn z New Yorku, poradce tamního kardinála Johna O'Connora, "jako by měly být předmětem debat nebo vědeckých diskusí. Spíše by katolíci měli mít právo na nezkrácenou podobu své víry, bez ohledu na to, co říkají ti, kdo se na ni dívají brýlemi vědy, ideologie nebo hereze." Kdo to nemůže akceptovat, měl by se ve vši čestnosti přihlásit k jiným proudům. Teolog P. Bristow se domnívá, že dnes už převládá pojetí morální nezávaznosti a osobního názoru.

Doslova řekl:

"Skutečná morální krize dneška spočívá v tom, že mnozí už vůbec nevěří v existenci objektivní pravdy."

Papež vůbec nepopírá, že to není snadné dodržovat mravní zákon. Ale učí, že jsou skutky, které budou vždycky zlé bez ohledu na úmysl nebo okolnosti, za nichž jsou spáchány. "Když by např. křesťana někdo žádal, aby zabil člověka nebo rozbil manželství, protože tím zachrání život někoho jiného, nesmí to udělat."

O JEDNÉ NEDŮSLEDNOSTI

Za vlády císaře Trajana bylo vyhlášeno nařízení, aby se po křesťanech nepátralo, ale pokud budou chyceni, mají být vydáni soudu a potrestáni. Učenec Tertulián vytýká císaři nedůslednost v jednání: "Buď jsou křesťané vinni nebo nevinni. Jsou-li vinni, proč zakazuješ po nich pátrat? Jsou-li nevinni, proč přikazuješ po nich pátrat?"

Tato logická nedůslednost mě napadla při přečtení článku v deníku MF-Dnes z 12. 4. 1994. Článek nesl nápis: "Interrupce lékaři neschvalují, jejich zákaz však nepožadují."

V obsahu článku se můžete dočíst o několika výročích k ukončení těhotenství. Zvláště mě zaujala myšlenková nesrovnalost psychologa Slavomíra Hubálka, když říká: "Příkazání NEZABIJEŠ považuji za nejdůležitější mravní příkaz lidstva." Se zákonným zákazem interrupce však nesouhlasí, když tvrdí, že "zákazem potratů by se interrupcím nezabránilo, staly by se ilegální a ohrožovaly by životy žen".

Snad by v této souvislosti nebylo na škodu uvést, co je to zákon a jaké je jeho poslání. Zákon vymezuje jednání, které má v důsledku vést k obecnému dobru. Zákon nemá pouze funkci imperativní, ale i ochrannou. Zapomíná se však ještě na jiný aspekt zákona, a to je mravní důsledek příkazu. Podle zákona se ochraňuje soukromý majetek tak právě proto, že se počítá s tím, že by se mohlo najít dosti těch, kteří by chtěli krást. Takový zákon by se samozřejmě nemusel vypracovat s odůvodněním, že se stejně bude krást. Bude se krást, ale pokud zákon vymezí zlo a nazve je zlem, dochází k etickému dopadu, že zlo nazýváme pravým jménem. A tento právní akt do podvědomí zasévá velmi důležitý fakt, že krádež začínají chápat jako něco špatného. Anebo snad začneme volně prodávat drogy s odůvodněním, že si je stejně mládež sežene?

Bylo by to asi přílišné ředění předchozích myšlenek dokazovat, jak to souvisí se zákonem, který má omezit inetrupci. Nikdo nebude chtít zlehčovat, že vytvoření zákona bude vyžadovat velkou citlivost, a protože bude omezovat, musí se najít cesta i k vytvoření jiných zákonů, které by matce pomohly, aby očekávané dítě nechápala jako nutné zlo, nýbrž aby jí nabízely konstruktivní řešení a pozitivní výhledy do budoucna.

Nakonec už v současné době se objevují iniciativy, které nejen kritizují, ale zároveň i nabízejí matce střechu nad hlavou a alespoň dočasný pocit bezpečí.

V přirozenosti ženy dříve ne-smazatelný zákon, že touží po dítěti. Neobelhávejme se a nevolme cesty "nutného zla", když máme (nebo můžeme mít) mnoho možností, jak dát dítěti zelenou anebo - lidštěji vyjádřeno - při dilematu, zda je nechat žít, se rozhodnout pro život.

P. Jiljí Příkaský O.P.

VAŠE VÍRA AŽ JE VÁM KE CTI A CHVÁLE (1 Petr 1,7)

Z exhortace, kterou oslovil Jan Pavel II. 1 300 slovenských pout-níků 12. března 1994.

Budou to právě čtyři roky, co jsem se loučil s vámi na vajnorském letišti s přáním, abychom si neříkali "Sbohem!", ale "Na shledanou!". Jsem rád, že se setkávám dnes s tak početnou potní výpravou.

Vaše církev se nyní znovu vztyčila a dává se s novými silami na pochod. Je zapotřebí vrátit se k duchovním kořenům, z nichž vyrůstá Boží království na zemi a v historii národů. Pro vás tyto kořeny sahají ke sv. Cyrilovi a Metodějovi.

Ať je Ježíš Kristus vždy světlem, životem a vítězstvím vašeho národa. Sv. Cyril a Metoděj nechť zůstanou vašimi učiteli v každé době a v každé situaci, v níž se ocitne vaše církev. K nim upírejte svůj zrak, s nimi rozeznávejte prvenství, které patří víře, modlitbě a Božímu slovu. Na ně se dívejte, abyste mohli poznat, jak Evangelium vstupuje do života, osvěcuje jej, očisťuje a pozvedá.

Právě z těchto kořenů vyrůstá skutečná mravní obnova vašeho národa, která vychází od svědomí každého pokřtěného, a zúrodňuje jeho osobní i rodinný život, aby tak zasáhla konečně celou společnost tím, že podporuje rozvoj společného dobra, svornosti a solidarity.

Sleduji s obzvláštní pozorností onen pochod, který jste nastoupili v desetiletí duchovní obnovy. Chci vás povzbudit, abyste vytrvali ve svém rozletu, "aby vaše víra byla shledána k vaší slávě a cti" (1 Petr 1,7), jak píše apoštol křesťanům rozptýleným v Malé Asii (tmt. 1,1).

Vyslovuji ocenění vzrůstu vašich společenství víry a chtěl bych jim dodat další odvalu, aby pokračovaly v dobrém díle. Zvláště mám na mysli úsek pastorální péče o rodiny, které kladou základ pro duchovní formaci příštích generací. Ze stejného důvodu prosím, aby semináře a noviciáty byly vedeny duchem intenzivního duchovního a apoštolského zanícení v souladu s dobrými tradicemi vaší země.

Laická hnutí jsou neodmyslitelným přínosem tohoto ruchu, neboť rozvíjejí spiritualitu a aktivitu v nejrůznějších oblastech života, především v rodinách, mezi nemocnými a postiženými.

Cenným plodem a znamením součinnosti s Boží Prozřetelností je spolupráce s misionáři, kterou rozvíjejí vaše společenství, a dokazují tak znovu, že tam, kde církev musela trpět pro víru, stává se schopnější předávat svou energii mystickému Tělu Kristovu.

Především laiky chci obzvláště povzbudit, a k tomu budou zaměřeny mé katecheze v těchto týdnech. Bratři a sestry, vyzývám vás, přijměte velkodušně odpovědnost, kterou máte v rozličných oblastech veřejného života: v kultuře, v ekonomii, v politice a v hromadných sdělovacích prostředcích pro dobré účely: to všechno se nám nabízí jako pokušení. Jde naopak o to podřídit se opačné logice evangelia, které hovoří o kvasu, který zevnitř prokvasí celé těsto. Je to logika Božího království, která apeluje na schopnosti a odvalu laiků, ať už jako jednotlivců nebo jako skupin.

Současná situace po úvodním nadšení z osvobození přináší řadu těžkostí, jako jsou nezaměstnanost a inflace, které vyžadují společné úsilí od jednoho každého. Je důležité neklesat na mysli, nenechat se strhnout k malomyslnosti ani k individualistickým postupům jen v ryze osobním zájmu, naopak, je třeba si vzájemně pomáhat, abychom využili těchto těžkostí ke společnému růstu a posílení jednoty.

Vy, kteří jste údy církve, jste povoláni v této souvislosti, abyste vnášeli do společnosti ducha vzájemného respektování mezi různými složkami společnosti, aby mohly spolu žít v konstruktivní spolupráci. Pán vás posílá jako své posly: nyní, když byla zajištěna náboženská svoboda, nastává epocha nové evangelizace, která začíná odvážným svědectvím věřících v jejich každodenním všedním životě. Díky Bohu, pomínula doba pronásledování, ale nikdy nepomine doba, kdy musíme být "připraveni k obraně proti každému, kdo od nás žádá účty z naděje, která je ve vás" (1 Pet 3,15).

Svěřme toto své poslání mateřské ochraně Nejsvětější Panny Marie a přimluvě apoštolů sv. Cyrila a Metoděje spolu se všemi předsevzetími a modlitbami, které vaše společenství a rodiny přinesly s sebou. Prosím vás, modlete se vytrvale na úmysl vašeho papeže!

(L'Osservatore Romano 12/94 Překlad L. Štula)

POMŮŽE MI NĚKDO NAJÍT ZTRACENÉHO SYNA?

Vzpomínáte ještě na událost, která zaujala jistě každého, když před časem proběhla zpráva, že se rodičům ztratil malý Honzík? V televizi, rozhlase, v tisku, všude se o tom psalo a mluvilo. Do pátrání se zapojili tenkrát mnozí, od vlastních rodičů, známých, policie, hasiči, záchranníci, potápěči, až po senzibily, armádu a Interpol. A hledání se uskutečňovalo dlouho, i když naděje už bylo málo, až do doby, než se prokázala smrt dítěte.

Ano, smrti už naděje končí.

Jsem také táta. A také se mi ztratil syn. Ne sice dítě, už dospělý syn. O to je bolest větší. Ztratil jsem syna - kněze. Ztratil jsem jej proto, že nevydržel v povolání, na které ho pozval Ježíš. Ukradla jej žena. Ještě žije, ještě je tedy naděje. Už měsíce prosím Boha o pomoc. V začátcích jsem také nebyl sám. Možná i dnes si ještě někdo na něj vzpomene. Snad. Byl podle mého mínění dobrým, horlivým knězem. Asi byl málo zbožným, málo šel do hloubky, ne-vím. Jeho formaci poznamenala léta předešlého režimu. Ten nejenže ne-přál ničemu duchovnímu, ale naopak otevřeně a záměrně i skrytě bojoval proti Božím plánům spásy.

Přišly zlé chvílky, těžkosti, problé-my vnější a hlavně vnitřní. Kněžství je denní boj se zlem a křížování kněze. A když takový kněz nemá u sebe Šimony, kteří by mu pomohli kříž nést a když před sebou vidí zamlžený obraz - vzor kněze - Krista, pak... A tu najednou vstoupí do jeho života čistá, spřízněná duše ženy. Žena - od své podstaty jemná, citli-vá, ta, která dovede pochopit, potě-šit, zdánlivě pomoci. Pomoci, ano, ale rozhodně ne knězi.

Ženy a dívky, prosím vás, uvě-domte si, že kněz je sice člověk se vším, jako každý jiný. Jenže tento člověk se plně dal Bohu. Do služeb Kristu vložil svoji duši i tělo se všemi schopnostmi. Je ke svému povolání posvěcen a tedy jaksi vytržen a po-výšen z pouhého lidství na něco posvátnějšího - vyššího. Škoda, že už dnes zvláště mladí odmítají - a nejen slovy, ale i v hloubi srdce - opovrhují oním "důstojný pán". To nebyla před léty jen planá slova. Za nimi věřící cítili onu důstojnost po-stavení kněze. Dábel dobře zná, na kterou onu strunu a v kterém oka-mžiku má uhodit. Kdy člověk, byť po-svěcený, je nejzranitelnější. Před ča-sem jsem slyšel postesknutí jisté ženy při prohlížení fotografií novo-kněží: proč vesměs ti mladí kněží jsou tak hezcí, není jich škoda na faráře? Proč? Proč dáváme do koste-lů nejhezčí květiny, paramenta a bohoslužebné náčiní? Ale i chrámy, sochy a obrazy doslova hýří krásou a bohatstvím. "Bohu to nejlepší a nejkrásnější!" Nebo si snad zaslouží Ten, kterému patří všechno, který je autorem i udržovatelem všeho, jen to podřadné, odpadky, co už se nám lidem doma nehodí? Naopak! A tedy i osoby Bohu zasvěcené mají být z těch nejlepších - duší, ale také tě-lem, vším, co lidství nese. Ne nějakí ubožáci, méně schopní, škarohlídi či ošklivci. Ale bohužel, je v tom i určité nebezpečí. Pozráš ženská duše, od své podstaty jemná, zase je přita-hována jemností jiných, bohužel ně-kdy také kněží. Pozor tedy, neberme Bohu, co už je jednou Jeho a na co už nemá člověk právo.

Můj syn tedy odešel ze služby Kristovy. Přijal nabízenou ruku ženy a zradil. Zpronevěřil se Bohu, duším, které mu Bůh svěřil, rodičům, zná-mým, přátelům, kteří mu tolik věřili. A všem těmto při své primici slíboval, že bude knězem dobrým, věrným a že nezklame ty, z kterých vyšel a kteří mu na jeho cestě k oltáři pomá-hali. Odešel a ztratil se. Splynul v moři světa, jako člověk ze světa. Bůh ho povolal a vyvolil a on to do-bře ví, i když si to nechce přiznat. Odcizil se povolání, ale odcizuje se tím i Bohu, církvi a to je to nejhorší.

Co bude dál? Ještě žije. Ještě je naděje. A to, že žije, svědčí o veliké Boží lásce a milosrdenství. Bůh čeká, duše čekají. Najde se někdo, kdo by byl ochoten mi pomoci nalézt tohoto ztraceného syna - kněze? Nemyslím fyzicky, ale je tu přece jiná možnost. Sv. Monika léta prosila za svého sy-na Augustina, až mu vyprosila mi-lost setkání s Bohem. Jenže vím já, jestli moje modlitby a oběti stačí na to, aby přemohly synovu zradu? To kdyby se tak našla taková sv. Tere-zička Ježíškova nebo Anička Zelí-ková či Pier Giorgio Frassati! Ti se dokázali nejen modlit, ale i obětovat za kněze. Pak snad by se protrhly mraky na nebi a Bůh by pohnul myslí a srdcem kněze, který nevydr-žel a zradil.

Slyšíme denně, jak moc je zapo-třebí kněží, jaký je jich všude nedo-statek a kolik jich ročně umírá. Ne-bojíte se také někdy, že může nastat brzy doba, že potkat kněze bude u nás pomalu zázrak? Nemáte strach, zvláště vy, dívky a ženy, kte-ré svým chováním a vystupováním odvádíte nejen kněze, ale i ty, kteří snad volání ke kněžství někde v nitru cítí, že právě vám se může stát, že až budete kněze nejvíce po-třebovat, Bůh vám ho odepře?

Vyzývám vás tedy, drazí přátelé Boží, pomozte mi najít syna. Prosím zvláště vás, nemocní, postižení a tr-pící: obětujte svoje trápení a bolesti Bohu za tohoto ztraceného kněze. Prosím i vás, drahé sestry a bratři, osoby zasvěcené Bohu, vy jste Jemu nejbliže a máte obrovskou sílu v boji s nástrahami pekla. Prosím vás, ro-diče, spojte se s vašimi dětmi v mod-litbě - modlitby dětí prorážejí nebesa. Ať nejsem sám, já nehodný, jehož modlitby a oběti snad ani k nebesům nedosáhnou. To není jen prosba z bolavého otcovského srdce. To je i veliká starost o duši jednoho, který byl povolán zachraňovat duše jiných a teď může ztratit duši svoji.

Bůh ať sám vám, kteří mi pomo-hou, odplatí!

Nešťastný otec ztraceného syna.

OD TOBOGANU KE STIGMATŮM

Podivuhodný příběh mladého amerického stigmatizovaného kněze.

Stigmata otce Jamese Bruse (37 let) zaujala všechen americký tisk. Jel jsem za ním s obavami. Publicis-tické úspěchy v řádu mystiky ne-mají vždycky dobrý ohlas a dnes je mnoho stigmatizovaných, jimž se ne-věří. Konečně, fotografie tohoto kně-ze s knírkem, s hezkým účesem, zanechaly ve mně tutéž zdrženlivost. Kníry bez vousů byly v církvi kně-žím dlouho zakázány a já jsem si na tento obyčej zvykl jen napolo. Infor-mace nebyly vůbec uspokojivé.

Ve svém mládí, před vstupem do semináře, byl otec James Bruse přeborníkem těch čtených rekordů, víceméně ztřeštěných, v Americe velmi oblíbených, zaznamenaných v Guinnessově knize světových re-kordů.

Chvilí mi trvalo, než jsem pocho-pil, oč se jedná. Dostí dlouho jsem myslel, že se jedná o pochod nebo přespolní běh. Ve skutečnosti je to vytrvalostní rekord v závodech na hor-ské dráze v toboganu, v malých vláč-cích, jaké jsou v parku Walta Disneye, jež poskytují vzrušení náh-lym zrychlením při kolmém sjezdu.

"Zkusil jste to?" ptal jsem se některých při besedách. "Ano, ale jen jednou, je to hrozná."

Jeden Jamesův přítel, ohromený jeho neochvějnou rovnováhou, jej přesvědčil, aby překonal rekord ve vytrvalosti v jízdě na kolečkových bruslích. Dosáhl ho: sám z 15 zá-vodníků dojel po 72 hodinách. Tento rekord

překonal roku 1978 v trvání 124 hodin, to jest víc jak pět dní. Popřál si oddechu pouhých 5 minut každou hodinu (bez pohybu kvůli povinné technické zastávce). Nenechal se odradit. Po tom všem je to svědectví o fyzické vyrovnanosti, kterou nic neotřese... ani otřesná bolest stigmat: záležitost lásky, již střeží v cudné intimitě.

Když přišel do farnosti sv. Alžběty Anne Seton, do nového města, vystavěného v lesích blízko Wash-ingtonu, rezidence funkcionářů Pen-tagonu, vystřídala dva mladé ka-plany, kteří postupně utekli: první se oženil s jednou vdanou farnicí. Zakrátko jeho nástupce zmizel po odsloužení poslední mše svaté v ne-děli a víc jej nikdo neviděl. Tradiční a solidní farář rev. Daniel Hamilton, smutný ze své pleše, prosil Pána, aby se nesplnilo přísloví: "Nikdy dva bez tří!" Farníci byli traumatizováni a číhali na nového příchozího, sotva vyšleho ze semináře: Kdo je to zač, s knírkem, šokujícím předkoncilní normy? Kázal bez výmluvnosti, inte-ligentně, ale familiární angličtinou, puristi by řekli nespisovnou. Říkali: "nejvíc krásný, nejvíc podivný".

Dobře sloužil mši svatou, bez pa-tosu a strojenosti, ale v podivuhodně svižném tempu. Říkali mu "Otec Rychlík". Nepředstavoval žádnou dřívější hierarchii nebo mystiku. A hle, o velikonočních roku 1992 se americký tisk rozbouřil o "stigma-tizovaném knězi", prvním po otci Piovi.

Během svého vyučování ve Wash-ingtonu-Arlingtonu, 14. 7. 1992 mě Frank J. Cuccias k němu zavedl. James Bruse je kaplanem ve farnosti sv. Alžběty Anny Seton (jedné z prv-ních amerických světic) v Lake Bridge (Virginia), tři čtvrtě hodiny autem od Mary Mount University. Lake Bridge je venkovské město, jaká jsou v Americe v oblíbeně, s vel-kými stromy a krásnými loubími. Farní kostel a fara jsou jakoby vsa-zeny do velké paseky, v jejímž stře-du je čtvrt hektaru lesa, úplný ráj pro dětské hry. Kolem lesa kruhové parkoviště.

Farnost čítá 2.000 rodin. Na bohoslužby se sjíždějí stovky aut, protože v těchto venkovských měs-tech má každý dům velký prostor. Vzdálenosti nejsou pro pěší chůzi, je třeba přemísťovat se autem. Očeká-val jsem dav okolo stigmatizovaného a chystal jsem se proniknout touto vřavou na setkání.

Ale v 18 hodin nic takového, lou-bí v zapadajícím slunci jsou opuš-těná. Otec Bruse nám jde otevřít, je na faře sám. Rázem mě dojmá jeho prostota a průhlednost.

Tento drobný nemá nic mi-mořádného, kromě bohaté kštic, umně zvlněné... ale on tvrdí, že je to paruka pro holohlavost v dětství. Vydechuje klid a vyrovnanost. Dává najevo v každém okamžiku úplnou pohotovost. Ocitáme se v jeho kan-celáři, kde trní Madona z Medju-gorje (její obraz je ve farnosti Jozo Zovka) a obrázky šelem všeho druhu (tygr, panter), zdobící stěny.

Jak se někdo může stát stigma-tizovaným? Na to jsem se zeptal otce Bruse v červenci 1992 na jeho faře v Lake Bridge.

R.L. Kdy to začalo?

Na každou větu odpověděl krát-ce, objektivně a bez okolků.

J.B. Bylo to na Zelený čtvrtek, 16. dubna 1992. Koncelebroval jsem s Msgre Keatingem, arlingtonským biskupem a brzy po proměňování se začaly tvořit rány.

R.L. Bylo to vidět?

J.B. Ano. A tak se ukázala i nová.

R.L. Bylo to tedy velmi bolestivé... a přece jste zůstal na nohou. Jak to pokračovalo?

J.B. Napřed zápěstí, pak nohy a nakonec bok.

R.L. Tekla krev?

J.B. Ano, a stále stejným směrem.

R.L. To jest?

Upaží rukou a prstem druhé ruky mi ukazuje, jak krev stéká dolů. Pak ruku vzpaží a učiní vysvětlující gesto; krev neteče od zápěstí k loktu, ale stále týmž směrem, jako tekla v horizontální poloze při ukřižování.

R.L. Bolely ruce víc než nohy?

J.B. Mnohem víc.

Je to logické. Průchod hřebu pomačká a zničí střední nerv. To by-la Kristova nejhroznější bolest.

R.L. Vyvolala tato bolest reflex v palci?

Nerozumí otázce. Kladu ji, pro-tože Gladys, stigmatizovaná ze S. Nicolas, měla tento reflex, který zaujal E. J. Telechu a C. M. Pelli-cciottu. Byli udiveni touto reakcí, odpovídající fyziologické skutečnosti. Vysvětlují to Jamesovi a opakují otázku.

J.B. Nepozoroval jsem.

Zdá se, že neví o studiích Turínského plátna a o výsledcích s pokusy.

R.L. A jak dlouho to trvá?

J.B. Asi dvě hodiny.

R.L. Zůstala potom viditelná stopa?

Ukazuje zápěstí, jizva je kulatá, slabá, ale viditelná.

R.L. A duchovní ovoce?

J.B. Určitý počet uzdravení.

R.L. Doložených? Potvrzených lé-kaři?

J.B. Jen jedno bylo vážně šetřeno: 13letý hoch měl viditelnou rakovinu na tváři. Byl slepý. Teď vidí a rakovinu už vidět není.

R.L. Kdo prováděl šetření? Bis-kup?

J.B. Ne, rodina. Lékaři byli z toho uzdravení velmi překvapeni. Dokumenty jsou ještě u nich na zkoušení.

R.L. Z čeho se lidé uzdravují?

J.B. Mícha (s deformací a para-lýzou); rakovina plic; nemoci kardio-vaskulární; zrakové potíže a také koktavost.

R.L. Jaké jsou vztahy s vaším farářem?

J.B. Vynikající.

R.L. S biskupem?

J.B. Dobré, ale chce zůstat diskrétní.

R.L. To je podivuhodné. Většinou tento druh fenoménu rozpoutá všeli-jaké opozice, komplikace a potíže.

Skončil jsem, ale zůstávám vydrážděn, nebo i fascinován celou tou obrázkovou výstavou šelem, zdo-bící stěny za klidnou a mírnou po-stavou otce Bruse.

R.L. Nač ty šelmy a kočky, zdo-bící vaši kancelář?

J.B. Jedno léto jsem pracoval v ZOO ve Washingtonu.

R.L. Kdy?

J.B. Asi v roce 1975.

Měl tehdy 22 roků, hned po ukončení koleje.

R.L. Jaký vztah jste měl ke zvířatům?

J.B. Krmil jsem je třikrát denně.

R.L. Za ohradou, nebo jste vstoupil do klece?

J.B. Ano, vstoupil.

R.L. Nebál jste se?

J.B. Bál.

R.L. Měl jste to rád?

Odpověď je váhavá (rozpačitá), protože otázka vystavuje jeho odvahu zkoušce.

R.L. Zůstaly vám na to vzpo-mínky?

J.B. Ano.

R.L. Proč ale ty mimořádné jevy, stigmata, podivné chování soch?

J.B. Myslím si, že Kristus nás chce upozornit a volá nás k návratu k Sobě.

René Laurentin

(Chrétiens magazine, únor 94)

SV. OTEC K NÁVRHŮM OSN

V tomto mezinárodním roce rodi-ny jsme svědky rostoucích satan-ských útoků právě na rodinu. V po-sledním měsíci Svatý otec nešetřil ostrými a rozhodnými výtkami proti programu o populaci a proti rozvoji, o nichž má konference OSN jednat v září v Káhiře (jeho dopis všem hla-vám států uveřejňujeme na 2. straně).

Jaký je to program, že sám pa-pež jej označil za zbavený vši etické soudnosti? Témata rozpravy, formu-lovaná sekretářkou konference a ře-ditelkou Fondu OSN, Egyptankou Nafis Sadik, se zakládají na ideji, že kolem roku 2000 nemělo by být na světě víc než 6 miliard lidí. Pro ten účel, píše tato "prorokyně", je nut-ných 151 milionů chirurgických zá-kroků sterilizace na mužích a že-nách, 8 miliard pilulkových dávek, 663 miliony antikoncepčních a po-tratových injekcí, 300 milionů nitro-děložních preparátů a 44 miliardy profylaktických ochran. Zrůdná pre-ciznost, s níž je tento program plá-nován, není v záměrech OSN nová.

Od určité doby, díky velkým finančním podporám průmyslových zemí, se rozvíjí politika "plánování rodiny" a dospěla až k tomu, že dá-vá finanční odměny těm, kdo se ne-chají sterilizovat; kdo např. v Ban-gladéši podstoupí tento zákrok, do-stane jako náhradu nový oblek a týdenní dělnickou mzdu. To jsou ná-vrhy pro rodinu, které vymyslela OSN. Návrhy zcela nepřijatelné pro toho, kdo má dosud aspoň mini-mální smysl pro lidskou důstojnost.

V aule afrického SYNODU v Římě uvedli biskupové aspekty západní politiky, jejíž rysy vystihují jasně onu civilizaci smrti, odsouzenou pa-pežem. Proto Sv. otec vyzval všech-ny křesťany vybudovat novou Magi-notovu linii na obranu života (21. dubna).

Při audienci 6. dubna před 30.000 lidmi před závěrečným po-žehnáním zvolal: "...Máme obavu, že se tento rok pro rodinu stane rokem proti rodině. Protestujeme!" řekl mezi opakovaným potleskem. "Nemůžeme kráčet k budoucnosti s programem systematické smrti nenarozených. Kráčet můžeme jenom s civilizací lás-ky, která život přijímá."

Další papežův projev při REGINA COELI v neděli 17. dubna:

"V tomto Mezinárodním roce ro-diny bychom mohli očekávat nové odhalení a prohloubení principů, které jsou potvrzeny ve Všeobecné deklaraci lidských práv, podle nichž je rodina "přirozenou a základní buňkou společnosti" (čl. 16,3). Pro tento svůj charakter není rodina in-stituací, která se může libovolně mo-difikovat: **rodina náleží k základ-ním a posvátným lidským hodno-tám!** Ona má prvenství před státem, který je povinen

ji respektovat a chránit ji na základě snadno pocho-pitelných etikosociálních principů, které nemohou být nikdy přehlíženy.

To, co ohrožuje rodinu, ohrožuje člověka. To platí tím více, když se hovoří o předpokládaném "právu na potrat". Je třeba dnes protestovat více než jindy proti takovým mode-lům chování, které jsou výplodem hedonistické a nevázané kultury, které pokládají samozřejmý dar kon-trolovat pudy a smysl pro odpověd-nost za pojmy, které prý patří do jiné epochy, která již byla překo-nána. **Ptám se, k jaké společnosti povede tato etická nevázanost?** Nejsou zde skličující příznaky, které vyvolávají vážné obavy o budoucnost lidstva?"

Pevný postoj katolické církve je v této době ojedinělý. Jde o oprav-dový kulturní zápas o důstojnost života a prvenství Boha. Církev může svádět tento zápas ve jménu Krista, protože jejím záměrem je opravdový život proti mravním smykům boha-tých společností. To, co vyslovil pa-pež v Denveru, v encyklice Veritatis splendor a v dopise rodinám, stalo se teď tragicky jasným; a je tedy stále aktuálnější a naléhavější výzva sv. Pavla: "Nepřizpůsobujte se tomu-to světu" (Řím 12,2).

Papež: Jsem mírný, ale...

Neobvykle ostrý tón, užitý pa-pežem, má své opodstatnění v zá-važnosti faktů. Pochopíme to lépe, slyšíme-li jeho vyjádření o vlastní povaze: "Papež je svou povahou člověk mírný, ne přísný a příkrý. Ale je nutné být neústupný v zásadách. Musíme mít velké pochopení pro všechny lidské slabosti, ale pro rodinu, chápanou jako konstrukční prvek společnosti, musíme být neohrožení a neústupní... Desatero přikázání jsou kamenné základy, kterými se nesmí pohnout, žádné z nich nejde zrušit, všechny musí pevně držet. Tak se buduje církev." To řekl při návštěvě jedné římské farnosti (6. 3. 94).

Matka Tereza řekla: Rodina, kte-rá se společně modlí, zůstane jed-notná...

Při její řeči jsem se díval na její mozolnaté ruce: svíraly růženec. Ptal jsem se po příčině. Odpověděla mi: "Věřím: Vrátime-li se k Panně Marii, začneme se znovu modlit růženec. Rodiny, které se společně modlí, zůstanou jednotné. A zůstanou-li jednotné, budou se navzájem milo-vat, jak miluje Bůh je."

"Mám za to," tvrdí s důrazem, "že potrat je dnes největší metlou rodinného života, největší hrozbou pro světový mír." Na můj výraz údivu odpověděla: "Ano, potrat je největší nepřítel pro dnešní mír. Může-li matka zabít své dítě, co mů-že zabránit tomu, abychom se zabí-jeli navzájem? Dítě, ještě nenaroze-né, je posvátné a nedotknutelné a potrat je hroznou vraždou."

Při loučení, po společném Zdrá-vase, jsem se jí zeptal: "Kdybyste mohla promluvit v televizi, co byste lidem řekla?"

"Řekla bych jim, že Ježíš je láska a miluje každého z nás. Máme zapo-třebí prosit, aby nám modlitba vytvořila čisté srdce a čisté srdce nám umožní vidět Boha. Vidíme-li Boha v druhých, budeme se navzájem mi-lovat, jak On miloval nás. A budeme žít v pokoji se všemi. Víme, že On nás miloval, protože za nás umřel; i my se musíme navzájem milovat, i za cenu oběti.

Láska začíná od rodiny. Aby se zrodila tato láska, musíme se spo-lečně modlit. Rodina, která se spo-lečně modlí, zůstává jednotná. Jsme-li jednotní, budeme se navzá-jem milovat, jako Bůh miluje kaž-dého z nás."

Co nejvíce rmoutí papeže

Polský kardinál Deskur, důvěrný papežův přítel, na dotaz, co Sv. otce nejvíc potěšuje a co jej nejvíc zamucuje, řekl:

"Vědomí, že mnoho duší je s ním spojeno, že se za něho modlí, to ho nejvíce posiluje, aby pokračoval ve svém neúnavném poslání. Co ho na-opak nejvíce rmoutí, je potrat ve svě-tovém měřítku, propagovaný u chu-dých národů mezinárodními organi-zacemi (50 - 60 milionů potratů roč-ně). Být zabit nepřitelem je hrozné, ale vědomí, že moje vlastní matka mě chce zabít, ta, která je tu proto, aby mi život dala, bylo by nejvyšším zoufalstvím. Když někdo dokáže za-bít život bez skrupulí, byť se zákon-ným schválením, kdo by mu mohl zabránit v jakémkoliv násilí vůči druhým?"

Toto hodnocení potratu se plně shoduje s tím, co Panna Maria často říkávala vizionářům.

Sv. otec svůj projev 17. dubna zakončil slovy:

"Svěřuji mateřskému srdci Panny Marie tyto otázky, doporučuji její mateřské ochraně všechny ty, kteří mají v hrudi lidské srdce a vůbec každého člověka. **Nemám v úmyslu propadat pesimismu a troubit na po-plach. Ale plním svou povinnost zvednout jasně hlas církve ve věci tak velkého významu.** Kéž svatá Panna promluví k srdcím, umožní, aby tato moje slova pronikla přes ideologické a politické bariéry, aby bylo možno nalézt pro tyto základní argumenty opět souhlas všech lidí, kteří mají skutečně dobrou vůli."

(Eko di M., přel. - fm-lš-)

POSLEDNÍ ZPRÁVY (26. 4. 94)

Přípravný aktiv káhirske konfe-rence o populaci a rozvoji zamítl diskuzní návrh závěrečného doku-mentu pro odpor mnoha států střední a jižní Ameriky.

Protesty papeže a zdravého rozu-mu byly úspěšné.

MALÝ SLOVNÍK "NOVÉHO VĚKU"

Na tomto místě systematicky vysvětlujeme obsah některých pojmů, s nimiž můžete přijít do styku v rámci propagace hnutí Nového věku (New Age), které se na plno rozběhlo i v našich sdělovacích prostředcích. Slova označená v textu */ budou v tomto slovníku postupně vysvětlena.

ŠAMAN

Původně kmenový kouzelník primitivních kmenů. Po dlouhých a často krutých /iniciačních procesech ovládl magické síly, které využíval, aby pomáhal příslušníkům kmene (léčitel, věštec, zaříkavač). Do styku s magickými silami přicházel především v tranzu vyvolaném opiátu, specifickým dlouhotrvajícím rytmiickým tancem a pod. V nové době díky knihám Carlose Castanedy, který tři léta pomocí drog studoval život indiánského divocha, došlo v rámci New Age k nesmírné konkurenci šamanismu, který se stal jednou z nejpobulárnějších okultních praktik. Prodávají se příručky, jak se stát šamanem. Proti altruisticky zaměřenému původnímu šamanovi, který byl jediným zasvěcencem kmene, je dnešní šaman zaměřen sám na sebe. Šamanistické "výlety do transcendentna" se stávají náplní pro víkend po týdnu, v němž současný životní způsob potlačoval všechno duchovní. Tato praxe má pomáhat najít v extatickém stavu sama sebe a své duchovní zdokonalení pomocí tajemných transcendentálních sil.